

KULT

Tahle hra
má jasná pravidla.
Jenže kdo je určuje?

MENTALISTA 2

Camilla Läckberg
Henrik Fexeus

 metafora

Když z mateřské školy ve Stockholmu nečekaně zmizí malý chlapec a policie zjistí znepokojivé souvislosti, vyšetřovatelka Mina Dabiriová opět povolá na pomoc mentalistu Vincenta Waldera. Podivné indicie, které za sebou pachatel zanechává, naznačují, že rozehrává obzvlášť děsivou partii. Podaří se Mině a Vincentovi včas zastavit vraha, který se zaměřuje na ty nejzranitelnější?

„Neuvěřitelné! Společné dílo těchto dvou autorů je naprosto vynikající, napínavé, nervydrásající, znepokojivé, srdcervoucí a zábavné zároveň! Zhltnuto jedním dechem!“

– čtenářská recenze na [goodreads.com](https://www.goodreads.com)

„Läckberg a Fexeus vědí, jak napsat naprosto neodložitelný trhák.“

– Göteborgs-Posten

„Když se Läckberg spojí s Fexeusem, je z toho neskutečně napínavé čtení.“

– Ystads Allehand

camilla Läckberg
Henrik Fexeus

KULT

MENTALISTA 2

Přeložila Dominika Rýparová

metafora

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Kult © by Camilla Läckberg and Henrik Fexeus

Published by Forum, Stockholm, Sweden, 2022

Published by agreement with Nordin Agency AB, Sweden

Translation © Dominika Rýparová, 2023

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2023

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-779-5 (ePub)

ISBN 978-80-7625-778-8 (pdf)

ISBN 978-80-7625-193-9 (print)

PRVNÍ TÝDEN

FREDRIK SNAD POSTĚ zkontroluje, že skrz igelitovou tašku nic neprosvítá. Nechce překvapení prozradit příliš brzy. Letní slunce mu praží do tváře, určitě je aspoň dvacet devět stupňů. I když je horko, rozhodne se, že půjde z kanceláře u Skanstullu do Ossianovy školky poblíž Zinkensdammu pěšky. Je středa, ale i tak se mu podařilo odejít z práce o něco dříve než obvykle. V takovém horku se nikdo neobtěžuje dodržovat pracovní dobu, většina jeho kolegů už sedí někde ve stínu na zahrádce u studeného piva.

Procházka trvá jen asi dvacet minut, ale stejně si měl v tomhle vedru vzít s sebou láhev s vodou. Sundá si sako a vyhrne si rukávy. Zpocená košile se mu lepí na záda. Ale na tom nesejde. Dnes je všechno přesně tak, jak má být.

Znovu zkontroluje tašku. Krabice se stavebnicí Lego Technic je tak velká, že u uší tašky skoro vykukuje. Je to model McLaren Senna GTR. Netuší, odkud se vzal Ossianův zájem o auta, ani Fredrikovi, ani Josefin auta nic neříkají. Ale stavěcí lega je záliba, kterou se synem sdílí i otec.

Na krabici je uvedeno věkové určení 10+ a Ossianovi je teprve pět, ale Fredrik ví, že to Ossian bez potíží zvládne. Je chytrý. Někdy chytřejší než jeho táta, napadne Fredrika a nahlas se tomu s tváří natočenou ke slunci zasměje. Ano, jeho geniální otec mu právě koupil překvapení, které obnáší hodiiny strávené doma, když je zrovna jeden z nejhezčích letních dnů. No jo. Nedá se nic dělat. Zítra bude určitě taky hezky.

Kromě toho už Ossian strávil venku celý den. Což potřebuje. Když se nesoustředí na lego, doma chvilku neposedí a u ničeho nevydrží. Josefin občas napadá, jestli jejich syn nemá nějakou poruchu. Ne že by měli v plánu ho vzít někam na vyšetření. Aspoň zatím ne. Ossianovu míru aktivity zatím

berou jako něco pozitivního, v porovnání s jinými dětmi ze školky, které jsou už v pěti letech závislé na mobilech a hned při vyzvedávání se vrhají na iPhony svých rodičů. Tragédie.

Fredrik dojde ke školce a podívá se na hodinky. Navzdory vedru šel tak rychle, že dorazil příliš brzy. Asi budou ještě ve Skinnarvikském parku.

„Ey, sexy lady...“ pobrukuje si a vykročí do kopce za školkou.

Gangnam Style je momentálně Ossianova nejoblíbenější písnička. Nemá smysl mu to rozmlouvat, pomyslí si Fredrik a usměje se sám pro sebe. Dokonce spolu nacvičovali i taneční choreografii.

Na kopci je velké hřiště s několika stromy, mezi nimiž si děti hrají. Pro Ossiana je to úplný les a on chodí do lesa moc rád.

„Oppa Gangnam Style!“ zpívá si Fredrik a děti, které mu sahají sotva nad kolena, k němu zmateně vzhlednou a pak zase pokračují ve hře.

Děti mají žluté vesty s názvy různých školek. Místní park je oblíbený. Kolem se ozývá křik a smích. Lego Technic si asi nechají na jindy. Dnešek je jako stvořený pro hru na schovávanou mezi stromy. Domů nespěchají, Josefin slíbila, že večer dnes nachystá ona. Fredrik se rozhlédne a uvidí Toma, jednoho z učitelů jejich školky.

„Dobrý den!“ pozdraví a usměje se na Toma, který zrovna jednomu dítěti utírá hustou nudití.

„Opp opp opp opp,“ odpoví Tom vesele známou melodií. „Hádejte, kdo dnes vybíral hudbu ke cvičení?“

„Já vás varoval. Do konce týdne budete mít ve školce třicet ‚Gangnam‘ tanečníků. A kdepak je ten náš taneční génius? Nikde ho nevidím.“

Tom odloží kapesník a na vteřinu se zamyslí.

„Zkuste to u houpaček,“ řekne pak. „Rád tam sedává.“ Jasně. Pokud Ossian zrovna nepřekypuje aktivitou, rád se houpe. Anebo spíš na houpačce rád sedí. Je to jeho útočiště, kde může bez vyrušování přemýšlet o důležitých věcech.

Fredrik vykročí k houpačkám. Všechny jsou obsazené, ale na žádné z nich nesedí Ossian. Zrovna odtamtud odchází

Felicia, jedna z Ossianových starších kamarádek ze školky. Fredrik ji dožene.

„Ahoj Felicie, neviděla jsi Ossiana?“

„Ne, jen předtím.“

Fredrik se zamračí. Má plíživý pocit, že něco není v pořádku. Ví, že je to pocit naprosto neopodstatněný, jen projev přehnaně citlivého rodičovského radaru. Zapne se, jakmile by něco mohlo být v nepořádku, a vůbec nebere v potaz, jestli pro to má nějaké důkazy, nebo ne. Což je určitě dobrý instinkt pro přežití někde v savaně, ale právě teď je zcela neopodstatněný. Čistě rozumově si to Fredrik uvědomuje, ale nepomáhá to. Ten pocit mu nepříjemně dýchá za krk, jako příliš studený závan větru. Když pospíchá zpátky k Tomovi, velká krabice lega, ze které měl předtím takovou radost, mu jen překáží.

„U houpáček taky není,“ řekne. „A to je divné.“

Tom se podívá na seznam, kde si odškrtl děti, které už šly.

„Měl by tu přece... aha, moment. Jenya se s menšími dětmi vracela do školky. Možná šel s nimi, protože potřeboval na záchod, a pak už zůstal uvnitř. Omlouvám se, Jenya mi vážně měla říct, že ho bere s sebou. Ale víte, jak to je.“

Ano, to Fredrik ví. Nepříjemný pocit se rozplyne. S úlevou vydechne. Tom i Jenya jsou schopní učitelé, ale děti mají také vlastní hlavu a neomylnou schopnost nebýt tam, kde si myslíte, že jsou. Je mu Toma trochu líto, když vidí, jak se stydí. Zároveň je ale na malé děti potřeba dávat pozor pořád. Někteří rodiče by udělali scénu i kvůli menším prohřeškům.

„Jasně,“ přikývne. „Přeju hezký víkend, Tome, a uvidíme se v pondělí! Oppa oppa!“

Fredrik popoběhne z kopce zpátky ke školce. Dveře jsou otevřené. Vejde do šatny, kde mají děti věšáky označené jménem a boxy s náhradním oblečením. Ossianův věšák je prázdný. To nemusí nutně nic znamenat. Pokud si potřeboval odskočit, jeho bunda může dost dobře ležet na hromadě věcí na podlaze toalet. Nebo se vzhledem k horku válí někde na hřišti. Fredrik dnes synovi neměl bundu vůbec dávat. To nedomyslel. Ossianovi muselo být strašné horko.

Fredrik se ani nezují a jde dál. „Ossiane?“ zavolá a zaklepe na první dvě kabinky. „Ossiane, jsi tam?“

Po chodbě se k němu blíží Jenya. Za ní jsou vidět dvouleté děti, které po sobě házejí prstové barvy, a část nadšeně, část zděšeně ječí.

„Dobrý den, Fredriku,“ pozdraví ho. „Něco jste zapomněli? Ossian je nahoře v parku s Tomem.“

Pocit, že něco není v pořádku, se vrátí s takovou silou, že Fredrika téměř porazí. Teď už nejde o studený závan vzadu na krku. Je to jako rána pěstí do břicha.

„V parku není,“ odpoví. „Zrovna jsem tam byl. Tom říkal, že je asi s vámi.“

„Ne, tady není. Díval jste se na houpačkách?“

„Ano. Přece říkám, že tam není. Do háje.“

Fredrik se otočí na podpatku a vyběhne zase ven. Už se stalo, že ze školky nějaké dítě uteklo. Třeba Felicia. Dostala se až domů, než si někdo z učitelů všiml, že je pryč. Jejím rodičům se musí svírat žaludek ještě teď. Jestlipak se na ten pocit dá zvyknout? Neumí si to ani představit.

Běží zpátky do kopce. Ta zatracená krabice s legem ho tlučí do nohou. Všude překáží děti. Zoufale mezi nimi hledá a pokouší se uklidnit. Ničemu nepomůže, když bude panikařit. Ale žádné z dětí není Ossian.

Žádné z nich není jeho syn.

Tom vykulí oči, když vidí, že je Fredrik zpátky. Zdá se, že mu to hned došlo.

„Musí být tady,“ řekne Fredrik a upustí tašku, aby se mohl po parku pohybovat rychleji.

Tom se ptá nejbližších dětí, jestli někdo neviděl Ossiana. Domečky. Třeba se Ossian schovává v jednom z domečků na hraní. Fredrik se k nim rozběhne, ale už z dálky vidí, že jsou prázdné. Kde by ještě mohl... Přece není mezi stromy? Sám by tam přece nešel! O tom by asi někdo věděl.

Felicia.

Říkala přece, že Ossiana předtím viděla.

Fredrik běží zpátky k Tomovi a ostatním dětem. Z té námahy má sucho v krku a po čele a zádech mu stéká pot. Uvidí

Felicii, staví si s kyblíčkem věž z písku. Jako by se nic zvláštního nestalo. Jako by se svět neřítíl do záhuby.

„Felicie,“ osloví ji a snaží se, aby to neznělo tak zoufale, jak se uvnitř cítí. „Říkala jsi, že jsi předtím Ossiana viděla. Kdy to bylo?“

„Když mluvil s tou ošklivou paní,“ odpoví Felicia, ale od své stavby nevzhledne.

„S ošklivou...“ vydechne Fredrik a v krku jako by měl šmirglpapír. „Byla ta paní stará?“

Felicia rozhodně zavrtí hlavou a uhladí si věž lopatičkou.

„Moc stará ne,“ řekne. „Asi jako moje máma. Ta měla teď narozeniny a je jí třicet pět.“

Fredrik ztěžka polkne. Někdo tu byl. Někdo tu byl a mluvil s jeho dítětem. Někdo, kdo není ani učitel, ani rodič. Někdo cizí. Dřepne si vedle Felicie a přemůže se, aby s ní nezatřásl. „Víš, kdo to byl?“ zeptá se a snaží se nekřičet. „A proč byla ošklivá?“

Felicia k němu vzhledne od věže z písku a v očích má slzy. Fredrik ustoupí o krok dál, aby neztratil balanc. Vidí jí to na očích. Už moc dobře ví, co se stalo. To, co se nikdy stát nesmí. Co se nikdy stát nemůže.

„Ty její autíčka mě nezajímaly,“ řekne Felicia. „Ossianovi se líbily, ale mně ne. Ale taky jsem si chtěla pohladit ty štěňátka. Říkala, že je má v autě. Ale mě s sebou vzít nechtěla. Chtěla je ukázat jen Ossianovi. A pak odešli.“

Fredrikovi se v hrudi otevře černá propast a on se do ní střemhlav zřítí.

MINA STÁLA U vchodu a rozhlížela se po místnosti. Dnes odpoledne nebylo v posilovně tolik lidí, což vítala. A návštěvníci patřili spíše ke starší generaci. Středoškoláci, vyznavačky CrossFitu a svalovci už byli pryč. Ve všední den ve tři

odpoledne vládli posilovně senioři, tedy aspoň tuhle hodinu. To byla výhoda, protože pečlivěji otírali stroje, jak po sobě, tak po zpocených monstrech, která tam cvičila před nimi. Ne že by na ně Mina hodlala spoléhat. V kapse sportovní bundy měla jako vždy tenké jednorázové rukavice, dvě lahvičky s dezinfekčním sprejem, utěrky z mikrovlákná a uzavíratelný sáček, kam utěrky po použití ukládala.

Dnes měla v plánu trénink nohou a trupu. Oblékla si rukavice, přistoupila k volnému stroji na posilování nohou a celý ho pečlivě postríkala dezinfekcí. Všimla si, že někteří lidé dezinfikují jen madla. Anebo ještě hůř, pouze sedadlo. Ale špína a bakterie jiných cvičících se mohly dostat všude. Mina nechápala, jak k tomu někdo může přistupovat tak ledabyle.

Složila hadřík, vložila ho do uzavíratelného sáčku a vzala si nový. Vstoupit do posilovny bylo jako ocitnout se v potenciálním semeništi nákazy. Proto Mina nemohla cvičit v policejní posilovně. Moc dobře věděla, jaká jsou její kolegové čuňata. Tady aspoň nemusela ke špíně přiřazovat konkrétní obličej.

Nejradši by cvičila s rouškou, vzhledem k tomu, co všechno v posilovně pravděpodobně létalo vzduchem. Slyšela, že vzpěrači při tréninku často vypouštějí větry, a když si představila, jak fekální bakterie kolují ventilačním systémem, skoro se nemohla nadechnout. Ale s rouškou by budila ještě větší pozornost a o to nestála. Možná by si mohla pořídit tréninkovou masku, kterou někteří používají k procvičení dýchacích svalů.

„Budete cvičit, nebo uklízet? Jestli jste už skončila, vystřídal bych vás.“

Mina sebou trhla a vzhledla od opěradla, které právě čistila. Stál před ní asi sedmdesátiletý muž s kulatými brýlemi a bílými vlasy a tázavě se na ni díval. Na sobě měl úplně obyčejné bavlněné červené tričko, žádný sportovní model z prodyšného materiálu. Na hrudi měl velkou tmavou skvrnu od potu. Mina se otřásla.

„Víte, jak je to bavlněné tričko nehygienické?“ zeptala se. „Propotíte ho a pak tím zašpiníte všechny stroje. To by mělo být zakázané, cvičit v takovém oblečení.“

Muž ji probodl vražedným pohledem. Pak zavrtěl hlavou a odešel. Zjevně mu nestála ani za odpověď. Ne že by jí na tom záleželo. Ještě párkrát přejela hadříkem po stroji, spolu s rukavicemi ho uložila do sáčku, posadila se na sedadlo a nastavila si zátěž. Muž v červeném tričku se posadil zády k ní a začal posilovat ruce. Velký propocený flek měl samozřejmě i na zádech. Mina nakrčila nos. Kdyby si musela vybrat, jestli bude oblíbená, nebo zdravá, volba by pro ni byla jasná. Ať si lidé svoje bakterie i sympatie strčí za klobouk.

Mina byla zvyklá, že ji ostatní považují za totálního mimozemšťana. Nikoho ve svém životě nepotřebovala. Pocit sounáležitosti s jinými lidmi pro ni byl stejný mýtus jako „spřízněné duše“, „pravá láska“ a další nerealistické koncepty propagované Hollywoodem, které v běžných lidech vzbuzovaly jen úzkost. Potvrzovaly to i výzkumy. Mina někde četla, že lidé svůj vztah a partnera hodnotí hůř, pokud předtím zhlédli romantickou komedii. Protože žádný skutečný vztah nemohl dostát smyšlence „věčné lásky“.

Mina v současné době necítila sounáležitost vůbec s nikým. A vlastně ani v minulosti, s výjimkou krátkého období, které strávila se svou dcerou. Ale vzpomínka na muže, s nímž kdysi žila, v ní žádné hřejivé pocity nevyvolávala. Ne, opravdu žádnou „sounáležitost“ s nikým nepocítovala.

Kromě...

Něho.

Mentalisty.

Ale to už bylo dávno.

Viděla na Facebooku reklamu na Vincentovo nové představení. Málem si koupila lístek. Ale neudělala to. Nevěděla, jak by reagovala, kdyby ho uviděla na jevišti. Co kdyby ji v publiku nepoznal?

A co když ano?

Mina se zamračila. Lepší je udržovat si odstup. Pro jistotu. Vždyť se jí vůbec neozval. Mina samozřejmě chápala proč. Zaprvé má rodinu. Není divu, že si jeho žena tehdy před skoro dvěma lety říkala, co se to mezi nimi děje. Vincent Mině vyprávěl, jak je Maria strašně žárlivá. A události

na ostrově tomu asi příliš nepomohly. Mina i Vincent málem zemřeli. Bylo by pochopitelné, kdyby Vincentova manželka kvůli tomu Minu nenáviděla. Ne že by za to Mina mohla, ale jako policistka nesla jistou zodpovědnost.

Kromě toho s Vincentem sdíleli něco, co se ostatním nedalo vysvětlit. Událost na ostrově Lidö je spojila ještě víc než předtím.

Zároveň kvůli tomuto poutu nedokázali zůstat ve styku. Tolik se sblížili. Vincent se k ní dostal blíže, než mohla zvládnout. Takže to takhle bylo lepší. Samota představovala její pevnost. Její bezpečí. A on to pravděpodobně cítil stejně.

Ale i tak...

„NEZAPOMENŤTE,“ ŘEKL VINCENT, „že to, co teď uvidíte, není doopravdy. Předvedu vám, jak je možné prokázat nadpřirozené schopnosti, i když je ve skutečnosti nemáte. Protože, věřte mi, já skutečně žádné nemám.“

Nadzvedl obočí, aby naznačil „nebo snad ano?“. Asi polovina diváků se zasmála. Ale byl to nucený smích, nejistý. Přesně jak si přál.

Koncertní síň Crusellhallen v Linköpingu byla vyprodaná, přestože se představení konalo uprostřed týdne. Z města i okolních obcí se na mistra mentalistu přišlo ve středu večer podívat dvanáct set lidí. Na Vincentův vkus to vlastně bylo až příliš velké publikum, ale jeho účast na vyšetřování vražd před dvěma lety vyvolala velkou pozornost médií. Pokud nebyl veřejně známou osobností už předtím, po tomto případě se jí rozhodně stal. Tedy ne on sám. Skutečného Vincenta nikdo neznal. Ale osobnost mistra mentalisty média milovala. A diváci také. Po zprávě, že se málem utopil ve skleněné nádrži, se prodej vstupenek zdvojnásobil.

Umbertovi se však podařilo udržet soukromé podrobnosti ohledně Vincentova zapojení do případu pod pokličkou. To byl jediný důvod, proč nepřišel o kariéru. Kdyby se veřejnost dozvěděla, že nepřímo zavinil vraždy tří lidí, asi by se na něj dívala jinýma očima. Vincent byl samozřejmě nevinný. Aspoň pokud jde o vraždy. Ale nevina byla pro média vždy relativní pojem. Proto Vincent i jeho agent udělali všechno pro to, aby utajili jak Janin motiv, tak její totožnost, k čemuž jim napomohl fakt, že Jane a Kenneth beze stopy zmizeli.

Bulvární deník Express se chvíli snažil štourat v příběhu jeho matky, ale Umberto se to dozvěděl a okamžitě jim to zatrhl. Pohrozil jim, že pokud článek zveřejní, už jim nikdy neposkytne žádné tiskové zprávy ani rozhovory s umělci, které zastupuje. Opravdu jsou ochotni kvůli jedné nechutné historce obětovat přístup k polovině osobností švédské zábavní scény? Ukázalo se, že ne. Vincent odhadoval, že s tím měl co dělat i Umbertův italský temperament.

Do médií však pronikl detail, že pachatel do dat vražd ukryl Vincentovo jméno. Příběh měl značný ohlas a od té doby si žil vlastním životem.

Čtenáři začali Vincentovi posílat vlastní hádanky, rébusy a hlavolamy, aniž by si uvědomovali, jak je to od nich necitlivé. Ale kdyby byli lidé snadno pochopitelní, Vincent by se nikdy nestal mentalistou.

„To, co se teď chystám udělat, může připomínat cosi z přelomu minulého století,“ pokračoval. „Ale stejné metody se používají dodnes při zakládání náboženství. Anebo sekt.“

Scéna byla vyzdobena jako salon z konce devatenáctého století a Vincent měl na sobě dobové oblečení. Šikmo proti sobě stála dvě kožená křesla. V jednom seděl zjevně nervózní muž.

Vincent se předtím ptal, jestli má někdo z diváků lékařské vzdělání nebo aspoň ví, jak se měří tep, a tento muž byl jedním z těch, kdo se přihlásili. Vypadal zcela klidně, když ho Vincent pozval na jeviště. Vlastně se smál. Ale poté co mu Vincent dal podepsat dokument, že není z lékařského ani

z právního hlediska nijak odpovědný za to, co se stane, a že plnou odpovědnost za své činy přebírá Vincent, muž očividně znervózněl. A nejen on, ale celé publikum. Vincentovi se to moc líbilo. Podepsaná dohoda byl jednoduchý způsob, jak vytvořit napětí. Ale pokaždé, když Vincent někoho žádal o podpis, připomněl si, že tento výstup skutečně může skončit špatně.

„Tak, Adriane,“ řekl a posadil se do prázdného křesla, šikmo naproti muži. „Pokusíme se navázat kontakt se záhrobím. S mrtvými. Máte nějakého zesnulého příbuzného, s kým byste se rád spojil? Mám pocit, že se vám po někom stýská, ale babička to není... cítím, že ta je ještě naživu... ale možná... váš dědeček? Stýská se vám po něm?“

Muž se trochu nervózně zasmál a poposedl si.

„Ano, Elsa je naživu,“ odpověděl. „Ale Arvid, tedy můj děda, zemřel před deseti lety.“

Byl to jednoduchý trik, který by zvládlo každé médium. Šlo o prostou dedukci. Muž vypadal na necelých třicet let. Což znamenalo, že jeho rodičům by mělo být mezi padesáti a šedesáti. A jeho prarodičům mezi osmdesáti a devadesáti. Jelikož se ženy dožívají vyššího věku než muži, čistě statisticky bylo pravděpodobnější, že dědeček bude už po smrti a babička ještě naživu. Za jiných okolností by se Vincent za ten podvod styděl, obzvláště když viděl, jak to muže naproti němu dojalo. V tomto čísle však chtěl předvést, jak je možné oklamat ostatní, získat jejich důvěru a nakonec i jejich peníze. V tuto chvíli bylo všechno dovoleno.

„Tak zkusíme najít dědu Arvida,“ řekl Vincent.

Podíval se do publika.

„A ještě jednou opakuji, že to není doopravdy.“

S vážným výrazem se obrátil na Adriana.

„Navážu teď spojení se záhrobím,“ oznámil. „Ale abych to mohl udělat, nejdřív musím... přejít na druhý břeh.“

Vzal pásek a zvedl ho, aby si ho všichni mohli prohlédnout. Pak si ho přehodil kolem krku a protáhl konec přezkou, aby vytvořil smyčku. Natáhl levou ruku k muži, který byl čím dál bledší.

„Měřte mi tep,“ vyzval ho. „A dupejte nohou do rytmu, ať to všichni slyší.“

Muž ho uchopil za zápěstí a chvíli po něm přejížděl ukazovákem a prostředníčkem, dokud si nenašel to správné místo. Pak začal podupávat nohou do rytmu Vincentova tepu. Vincent se mu díval do očí.

„Uvidíme se, až se vrátím,“ řekl. „Doufejme. Celou dobu sledujte můj tep.“

Pak si utáhl pásek kolem krku a ušklíbl se. Tuhle část nemusel předstírat, opravdu to bolelo. Držel pásek napnutý a Adrian nohou rytmicky vytukával jeho tep. Po několika vteřinách začalo dupání zpomalovat.

Vincent zavřel oči a svěsil hlavu, ale pásek nepustil. Adrian ještě několikrát nejistě dupnul a pak přestal. Mezi diváky to šokovaně a nervózně zašumělo. Adrian ho stále držel za zápěstí. Ale žádné znamení nohou už nedával. Význam byl naprosto jasný. Vincent už neměl pulz. Právě se uškrtil.

Vincent počkal, dokud neuslyší, jak se diváci na sedadlech ošívají. To byla známka toho, že už se začínají opravdu bát. Pak pomalu zvedl hlavu a povolil pásek. Otočil se k Adrianovi a podíval se na něj zamlženým pohledem.

„Adriane,“ zamumlal.

Adrian sebou trhl.

„Je tu s námi duch, který si říká Arvid,“ pokračoval Vincent chraplavým hlasem. „Pojďme se ujistit, že je to skutečně váš dědeček. Zeptejte se ho na něco, co víte jen vy a on. Třeba na něco z vašeho dětství. Arvid tvrdí... tvrdí, že vás učil jezdit na kole. Tak možná něco o tom?“

Adrian přikývl, zjevně celý zmatený.

„Zeptejte se ho, co jsem si rozbil,“ řekl.

Vincent se na několik vteřin odmlčel, jako by naslouchal hlasu, který slyší jen on.

„Odřel jste si koleno,“ odpověděl. „A dohodli jste se, že to neřeknete vaší matce. Dodnes tam máte jizvu.“

Adrian pustil Vincentovu paži a na tváři měl zjevně šokovaný výraz. Pravda byla taková, že většina lidí má z dětství vzpomínku na odřené koleno. Zbytek už Vincent zkrátka

odhadl. Vzpomínky jsou křehké. Kdyby se to nestalo přesně tak, jak Vincent tvrdil, Adrian už si to od této chvíle bude takto pamatovat.

„Arvid má pro vás vzkaz,“ navázal Vincent. „Říká... říká, že musíte vytrvat a věřit si. Že vám to vyjde, jen to bude trvat o trochu déle, než jste čekal. Ale že se nesmíte vzdávat naděje. Rozumíte tomu?“

Adrian mlčky přikývl.

„Mluví o mém podnikání,“ řekl. „To bylo poslední, o čem jsme se před jeho smrtí bavili. Ještě se mi nepodařilo firmu pořádně rozjet.“

„Říká, že ho mrzí, co se stalo. Co tím myslí?“

„V posledních letech jsme spolu moc nemluvili,“ odpověděl Adrian tiše. „Pohádali jsme se.“

„Ano, a to je mu líto. Také říká, že vás měl vždycky rád a má vás rád dodnes.“

Adrianovi začaly po tvářích stékat slzy. Tato část show byla pro Vincenta důležitá, ale zároveň ho trápilo, jak silně na lidi působí. Nedělal nic jiného, než že využíval takzvaný Forerův efekt. Zdánlivě konkrétní výroky měly široké možnosti výkladu a hodily se na většinu lidí. Klasický trik, který používala spiritistická média, spočíval v tom, že klient sám přišel na to, co „duchové“ říkají, protože pak se médium nemůže mýlit. Když něco nesedělo, dalo se to zkrátka svést na to, že se klient pořádně nezamyslel.

„Spojení slábne,“ vypravil ze sebe Vincent namáhavě. „Máte ještě něco na srdci, než bude pozdě?“

„Jen... díky,“ zašeptal Adrian. „Díky.“

Vincent natáhl paži a opět svěsil hlavu, zjevně v bezvědomí. V celém sále bylo naprosté ticho. Adrian ho váhavě uchoopil za zápěstí a přejížděl po něm prsty. Po chvíli začal tiše podupávat nohou. Zpočátku pomalu a nerytmicky. Pak stále pravidelněji a hlasitěji, až se Vincentův tep vrátil do normálu.

Vincent otevřel oči. S plachým úsměvem chytil Adriana za ruku. Toto číslo nikdy nesklidilo ohlušující potlesk. Diváci byli příliš otřesení. Nebyli si jistí, čeho se vlastně stali svědky. Ale Vincent věděl, že o tom budou mluvit ještě celé měsíce.

„Nezapomeňte,“ řekl publiku stejnými slovy jako na začátku, ale tentokrát mnohem jemněji.

Byli teď zranitelní. Musel s tím počítat.

„Neumím navázat spojení s duchy. Vlastně si myslím, že to neumí nikdo, protože podle mě duchové neexistují. Ale dokážu to tak podat, stejně jako média, která umí být velmi přesvědčivá. Psychologické a verbální techniky, které se používaly před sto padesáti lety, se používají stále, aby se vytvořilo zdání, že vám někdo za drahé peníze může zprostředkovat kontakt s vašimi zesnulými blízkými. Jako vždy platí: když se vám něco zdá příliš hezké, než aby to byla pravda, obvykle to pravda nebývá. Děkuji vám za dnešní večer.“

Odešel z pódia dřív, než publikum začalo tleskat. Chtěl je protentokrát nechat chvíli přemýšlet.

Krk ho bolel. Poranil si ho tím ztraceným páskem. Musí být opatrnější. A navíc si dnes zastavil tep na příliš dlouhou dobu. Spojení s duchem byl možná podvod, ale k zástavě tepu opravdu došlo. Přestože toho docílil jinou metodou než škrcením a přestože si zastavil tep jen v jedné paži a ne v celém těle. To, že existují techniky, jak toho dosáhnout, patřilo k mentalistovým nejstřeženějším tajemstvím a Vincent nikomu neprozradil, jak to dělá. Ale i když šlo jen o paži, po třiceti vteřinách to stejně mohlo být opravdu nebezpečné. Dobrovolník mu většinou paži pustil, jakmile tep utichl, ale Adrian mu ji držel skoro celou dobu. A tak neměl Vincent na vybranou. Už se velmi těšil, až bude mít turné za sebou. Bránit na tak dlouhou dobu průtok krve nedělalo tělu dobře.

Sešel do šatny a uviděl na stole láhve s minerálkou. Byly tři. Pohled na tři láhve byl pro Vincenta jako slyšet disonantní tón. Rychle otevřel ledničku a vyndal ještě jednu láhev, aby byly čtyři. Teprve v tu chvíli se mu uvolnily čelisti. Pak si do sklenice natočil vodu z kohoutku, posadil se na pohovku a vydechl si.

Diváci stále tleskali, ale nechal je být. Bylo by příliš jednoduché vrátit se na jeviště, zeširoka se usmívat a proměnit jejich zážitek v cosi neškodného. Chtěl, aby o tom ještě přemýšleli.

Pár minut odpočinku a pak se převlékne. Snažil se, aby si po každém představení nemusel lehnout na podlahu. Někdy to šlo. Ale většinou ne. Vincent zvedl mobil. Sains Bergander, jeho přítel a konstruktér iluzí, který mu pomáhal s vyšetřováním Tuvina případu a dalších vražd, seděl v publiku a Vincent byl zvědavý, co si o novém představení myslí. Sains mu skutečně poslal zprávu. Podle časového údaje ji odeslal přesně v okamžiku, kdy Vincent odcházel z pódia. Ale Sainsova zpráva mohla počkat. Co když se ozvali jiní?

Přesněji řečeno jiná.

Vincent si otevřel seznam zpráv. Ano, čekalo na něj několik nepřečtených vzkazů. Ale nebyl tam ten, který hledal. Zpráva od osoby, která mu vstoupila do života, a tím mu ho změnila. Které dal nahlédnout do svého nejhlubšího nitra. A která mu zmizela ze života stejně rychle, jako se v něm objevila.

Naposledy ji viděl v říjnu. Pak minula zima, jaro, léto, podzim a teď už bylo zase léto. Nemluvil s ní víc než rok a půl. Skoro dva. Ne že by se o to pokoušel, i když by moc rád. Ale začali s Marií docházet na párovou terapii a Vincent nechtěl zbytečně dráždit manželčinu žárlivost.

Pak terapii ukončili, protože jim nepomohla tolik, kolik doufali. Avšak mezitím už uběhla dlouhá doba. Vincent se po několika měsících mlčení nechtěl vnucovat. Mina si střežila soukromí a on to musel respektovat. I když mu chybělo, že už není součástí jejího života.

Ani ona samozřejmě neměla důvod se mu ozývat. Dala mu jasně najevo, že nejlépe si vystačí sama. Vincent netušil, jak její život dnes vypadá, možná je vdaná, má rodinu. Nebo se odstěhovala do zahraničí.

Ale nedokázal si pomoci. Poprvé se s ní setkal po představení. Od té doby ji hledal pokaždé, když odcházel z jeviště. Ale seznam zpráv v mobilu hovořil jasně.

Mina se ani dnes večer neozvala.

SUNDALA SI BRÝLE a usmála se na něj. Pak si přehodila nohu přes nohu a naklonila se k němu. Seděli naproti sobě a neměli mezi sebou žádný stůl. Rubenovi to zpočátku bylo velmi nepříjemné. Připadal si příliš na ráně. Ale postupně si zvykl. Zvykl si natolik, že už se jí ani nepokoušel dívat do výstřihu, když se k němu nakláněla. A to Amanda zdaleka nebyla neatraktivní.

„Chcete říct, že už jsme hotoví?“ zeptal se a podíval se na hodiny.

Byl tu teprve třicet minut. Ale Amanda už se zjevně chystala sezení ukončit.

„Hotoví nebudeme asi nikdy,“ odpověděla. „Ale v podstatě nevidím nijak závažný důvod, proč byste ke mně měl dál chodit, pokud se nepříhoda něco nového. Ale vlastně bych o tom neměla rozhodovat jen já. Povězte, jaký pocit z toho máte vy?“

Ruben se podíval na psychologku Amandu, ke které docházel každý druhý čtvrtek už více než rok. Jaký z toho má pocit? To je zase pitomá otázka. I když už ho nerozčilovala tolik jako na začátku.

„Svoje pocity bych nechal na Freudovi,“ řekl. „Jestli jsem se něco naučil, tak to, že moje pocity nemusí být takové, jaké si myslím, že jsou. To, podle čeho se rozhodnu jednat, už nejsou moje pocity, ale racionální myšlenky. Například jsem se na půl roku vzdal sexu. Přestože by moje emocionální část souložila moc ráda.“

Amanda pozvedla obočí v nevyslovené otázce.

„Ne, na lov jsem nevyrazil ani jednou,“ upřesnil. „Jak jsme se dohodli. To mám právě na mysli. Nehodlám s tím přestat úplně, koneckonců jsem muž v nejlepších letech. Ale už mi to nepřipadá tak důležité, když si uvědomuju, jakou potřebu jsem tím chováním naplňoval.“

„A jaká to byla potřeba?“

Ruben si povzdechl. Takže se k nim stejně dostali. K těm zatraceným pocitům.

„Dodávalo mi to pocit moci, když jsem věděl, že můžu ty ženy mít. Ale plnilo to i hlubší potřebu...“

Opět si povzdechl.

„Potřebu blízkosti,“ dodal rozpačitě. „Už jste spokojená?“

Blízkost. Nemyslel si, že by tenhle výraz někdy vypustil z úst. Znělo to dost přitepleně. Ale i tahle myšlenka byla obranným mechanismem, jak se naučil. Krucinál. Gunnar, jeho kolega u policie, a ostatní chlapi ze zásahovky by se potrhali smíchy, kdyby vyšlo najevo, že chodí k psycholožce. Gunnar o sobě mluvil jako o chlapovi z norrlandských lesů. Podle něj neexistoval problém, který by se nedal vyřešit tím, že se vypraví do lesa s kanystrem domácí kořalky. Kdyby kolegové věděli, o čem si s Amandou vykládá, určitě by mu natřeli helmu narůžovo. Ruben se opět podíval na hodiny na zdi. Bylo něco po půl deváté. Už by měl být v práci. Hlavně aby se někdo nezačal zajímat o to, co takhle po ránu dělá. Obvyklou výmluvu, že musel vyprovodit dámskou návštěvu, kterou sbalil předchozí večer, nemohl používat pořád.

Jo jo, sex na jednu noc. Ruben už si skoro nepamatoval, jak se to dělá. Samozřejmě se na prvním sezení automaticky pokusil svést Amandu. Nedopadlo to moc dobře.

„Už mi zbývá udělat jen jednu věc,“ řekl. „Chci se setkat s Ellinor.“

„Rubene,“ pronesla Amanda varovným tónem. „Vzpomeňte si, co jsme si říkali o tom, že byste se měl posunout dál. Ellinor se nad vámi celé ty roky vznášela jako duch a vy jste na to svým chováním reagoval. Musíte to nechat být. Nepohnete se z místa, dokud se toho ducha nezbavíte.“

„Já vím. A právě proto ji chci vidět. Abych to uzavřel. Slibuju, že k ní jen zajedu a pozdravím ji. Sundám ji z piedestalu, na který jsem ji postavil. Aby to už ve mně dál nemohlo žít toho starého Rubena.“

„To je až... nezvykle bystrý postřeh,“ poznamenala Amanda a přímhouřenýma očima se na něj zadívala. „Jste si tím jistý?“

„Přinejhorším si pak u vás zaplatím pár dalších sezení,“ zasmál se Ruben.

Ale ve skutečnosti si byl zcela jistý. Byl dnes lepším člověkem než před rokem. Gunnar se může jít vycpat.

Vstali a Ruben podal Amandě ruku. Popadesáté odolal pokušení a nezeptal se jí, jestli by s ním nezašla na drink. Mít takové myšlenky nebylo nic špatného, pokud se jimi nebudě řídit. Koneckonců to byl pořád on, Ruben. Kromě toho měl jiné věci na práci. Už si zjistil, kde Ellinor bydlí. Jen ji krátce pozdraví. Zjistí, jak se má. A omluví se jí. Pak to hodí za hlavu.

VINCENT SE ZHLUBOKA nadechl a vešel do kuchyně, aby si nachystal snídani. Jeho žena Maria už tam asi hodinu úřadovala. Vincent věděl, že ho do nosu udeří dusivá vtíravá vůně. A nemýlil se. Vše možné druhy vonných svíček, bylinných směsí v látkových sáčkích, mýdel a interiérových parfémů tvořily neprostupnou směsici pachů, která ho obklopila jako mokrá deka.

„Miláčku, jak dlouho budeme mít všechny tyhle věci doma?“ zeptal se a vyndal z kuchyňské skříňky hrnek s nápisem „*Já nejsem infantilní, to ty jsi hovňousek*“. Nalil si do něj kávu z kávovaru a posadil se ke stolu.

„Copak si nepamatuješ, co nám říkal terapeut?“ opáčila Maria sedící na podlaze. „Je důležité, abys mě v mém podnikání podporoval.“

Manželka se ani neotočila a dál zády k němu pečlivě balila keramické andělíčky do velké krabice.

„Ale pamatuju. Víš, že tě podporuju ve všem, co si usmyslíš. Ten internetový obchod, který rozjíždíš, je, ehm, zajímavý nápad. Jen by možná bylo lepší, kdybys svoje zboží skladovala... no, někde ve skladu?“

Maria si zhluboka povzdechla. Pořád k němu seděla zády.

„Jak mě upozornil Kevin, pronájem skladu je drahá záležitost,“ řekla. „A vzhledem k tomu, že tobě se ještě nevrátila

investice do nového představení, tak je na místě, abych se aspoň já chovala dospěle a myslela na výdaje naší rodiny.“

Vincent na ni zůstal koukat. To byl nejrozumnější argument, jaký od své ženy za poslední roky slyšel. Možná že ty kurzy pro začínající podnikatele přece jen nebyly vyhozené peníze. I když ho upřímně řečeno unavovalo, že se Maria v každé druhé větě zmiňuje o lektoru Kevinovi. Vincent věděl, že Maria se stále hledá. Potřebovala najít někoho, koho bude následovat. Ale že se jejím novým guru stane konzultant pro začínající podnikatele, to ho přece jen poněkud zaskočilo.

„Myslet na výdaje?“ zeptala se Rebecka, která se právě přisouvala do kuchyně. „Vždyť do toho jen vrážíš peníze, kdo by si takový krámy kupoval?“

Rebecka měla na tváři mrzutý výraz, který ji poslední dobou neopouštěl. Znechuceně zvedla velkou bílou dřevěnou ceduli a nahlas přečetla:

„Žij. Směj se. Miluj. Tak určitě. Spíš: Umři. Breč. Nenávid.“

„No tak,“ napomenul ji Vincent.

V hloubi duše však s dcerou souhlasil.

„Kevin říká, že mám úžasný instinkt na to, co je komerčně výhodné,“ odsekla Maria a zamračila se na nevlastní dceru.

Rebecka ji ignorovala, přistoupila k lednici a otevřela ji.

„No to snad není pravda! Aston!“ zakřičela směrem k obýváku a Aston zařval zpátky:

„CO ZAS?“

„Ty sis do vložek nalil všechno mlíko? A vrátil jsi do ledničky prázdnou krabici?“

„NENÍ PRÁZDNÁ, JEŠTĚ TAM TROCHU ZBYLO!“

Astonův hlas se rozléhal po celém domě. Rebecka se významně podívala na Vincenta a otočila krabici dnem vzhůru. Na podlahu pozvolna dopadly tři kapky.

„Co to děláš?“ vyskočila Maria. „Utři to!“

Jak vstávala, upadl jí andělíček, kterého měla na klíně. Figurka se roztříštila na tisíc kousků. Zjevně byla z velmi křehkého materiálu.

„Ale ne! Podívej se, cos provedla, Rebecko!“

„Já?“ vyjela dívka. „Já jsem, sakra, nic neudělala! To ty seš levá a jako vždycky se to snažíš hodit na mě. Že mě to překvapuje. Za všechno můžu vždycky já! Tati! A ty neřekneš ani slovíčko na moji obranu? Necháš ji, aby se ke mně chovala, jak se jí zachce? To je hnus. Tady se nedá existovat. Jdu k Denisovi.“

Vincent otevřel ústa a chtěl něco odpovědět, ale bylo pozdě. Rebecka už mířila ke dveřím.

„Do osmi budeš doma, jasné?“ volala za ní Maria. „Je teprve čtvrtek!“

„Mám prázdniny!“ zaječela Rebecka, popadla tenkou letní bundu a praskla za sebou dveřmi.

„Tak ti pěkně děkuju za podporu,“ poznamenala Maria a s rukama založenýma na prsou se na Vincenta zamračila. „Koukej Astona vypravit z domu. Už máte zpoždění.“

Vincent ústa zase zavřel. Nejlepší bude neříkat nic. Stále neměl tušení, jak by měl na podobné výbuchy emocí reagovat. Ať řekne cokoli, dopadne to špatně. Jeho novou strategií tedy bylo pokud možno mlčet.

Zapátral v paměti, co jim říkal párový terapeut a co by mu teď mohlo pomoci. Nebylo to snadné, protože se mu přičilo přijímat rady od někoho, o jehož oboru toho sám věděl víc. Ale snažil se k tomu přistupovat s pokorou.

Nejdřív bylo ve hře to, že by Vincent měl chodit i na individuální terapii, aby zpracoval, co se stalo jeho matce, když byl malý, a co v sobě posledních čtyřicet let potlačoval. Ale Vincent odmítl. Nechtěl, aby se v něm někdo štoural. Nad tímhle koutem jeho duše ležel stín a Vincent si ho až příliš pečlivě střežil. Nikomu nedůvěřoval natolik, aby ho do těch míst pustil.

Přál si, aby terapie byla jakýmsi zázračným lékem, díky němuž porozumí Mariinu uvažování, jako ho chápal kdysi, a zase k sobě s Marií najdou cestu. Také doufal, že na něj Maria přestane žárlit, jakmile se vzdálí z města. Pro oba to bylo velmi vyčerpávající, protože Vincentova práce obnášela spoustu cestování. A oba se opravdu snažili. Především Maria se snažila.

Terapeut naznačil to, co bylo nasnadě, tedy že žárlivost pramení z Mariina nedostatečného sebevědomí. A možná také z okolností, za nichž se s Marií dali dohromady, tedy že Vincent opustil svou tehdejší manželku Ulriku kvůli její mladší sestře Marii.

Vincent ovšem věděl, že to není tak jednoduché. V Marii bylo ještě něco, co ona sama ani terapeut nepostřehli, něco, kvůli čemu přecházela do útoku, kdykoli Vincent věnoval pozornost někomu nebo něčemu jinému než domovu a rodině. Věděl, že to vlastně není Mariina chyba, že reaguje na základě instinktu. Stejného instinktu, kvůli kterému se na něj teď dívala, jako by spadl z cizí planety. A Vincent si už jako tolikrát předtím přál, aby věděl, co od něj Maria chce.

Na začátku to bylo tak snadné. Zamilovali se do sebe a všechno opustili, nevíšeli si nikoho a ničeho, oprostili se od všeho, co nemělo co dělat s jejich láskou. Vincent si ten pocit stále pamatoval. Pořád ho měl kdesi v sobě. Vybaloval si, jak za sebe navzájem dokončovali věty, jak se uměli domluvit pouhým pohledem. Ale každým rokem jako by si rozuměli čím dál méně. Jako by se odcizovali, i když to mělo být naopak. Vincent nechtěl, aby to tak dopadlo. Jenže nevěděl, co má dělat, aby se Marii zase přiblížil. Jak to udělat, aby se zase navzájem našli.

Maria zjevně čekala, až něco řekne. A Vincent nakonec z paměti vydoloval střípek moudrosti, který by se dal použít. Terapeut na sezeních vyzýval Vincenta, aby o Marii vždy projevoval zájem, když se rozruší, přestože má pocit, že je k němu nespravedlivá. Pomůže v ní tak navodit pocit bezpečí, což jí zase poskytne lepší základ pro konstruktivnější vyjádření pocitů, než přerostou v hněv. Obvykle se to Vincentovi moc nedařilo. Ale za pokus nic nedá.

„Miláčku, vidím, že se zlobíš,“ začal záměrně klidným a mírným hlasem. „Ale to tvému tělu neprospívá. Určitě vnímáš, jak máš napjaté svaly a ztuhlé klouby, ale zpomaluje se ti i krevní oběh a narušuje se přirozená rovnováha nervového, kardiovaskulárního a hormonálního systému. Kromě

toho ti stoupá krevní tlak, tep i hladina testosteronu a nadbytečná žluč se dostává do částí těla, kde nemá co dělat.“

Maria se na něj dívala se zdviženým obočím. Zdálo se, že terapeutovy rady skutečně zabírají.

„Když se zlobíš, mění se ti i mozková aktivita,“ pokračoval. „Hlavně ve spánkovém a čelním laloku. Takže jak jsem říkal, tohle rozčilování ti nedělá dobře. Možná bys mohla s Rebeckou komunikovat konstruktivněji...“

Odmlčel se a opatrně se usmál. Maria na něj zírala. Pak semkla rty, jako by kousla do citronu, otočila se a odešla.

ZE SAMÉHO ŠTĚSTÍ, že je zase zpátky, jí málem vhrkly slzy do očí. Budova policejní centrály na Kungsholmenu rozhodně nepatřila k nejkrásnějším a Julii by nikdy nenapadlo, že bude tolik toužit po tom, aby mohla trávit čas za jejími zdmi. Uvnitř dnes bylo navíc horko jako v sauně. Ventilační systém vypověděl službu, zrovna když Stockholm zažíval nejparnější léto v historii. Julia se cestou do zasedací místnosti ovívala listem papíru. Pro její kolegy to možná byl zcela běžný čtvrtek. Avšak ona si připadala jako v ráji.

Aspoň do chvíle, než jim bude muset sdělit, proč se sešli.

„Julie!“ rozzářil se vousatý muž, když vstoupila do místnosti.

Julia si s vykulenýma očima uvědomila, že je to Peder.

„To není hipsterský vous, to je tatkovský vous,“ podotkl spokojeně, když uviděl její pohled.

„Říkej si, co chceš, stejně vypadáš jako hipster,“ zabručel Ruben, který vešel do místnosti hned za Julií. „Ještě že se udělalo takové vedro, jinak by sis vzal i tu čepici, cos nosil celé jaro.“

Všechno bylo zjevně při starém. Pokud se Julia nemýlila, zdálo se, že i Mina a Christer ji celkem rádi vidí.

„Dodatečně gratuluju,“ zamumlal Christer.

Na podlaze vedle něj funěl zlatý retrívr Bosse, přesně tam, kde ho Julia před půlrokem viděla ležet naposledy. Ale tentokrát bylo psovi takové horko, že ji ani nepřišel pořádně přivítat. Spokojil se se šťastným pohledem a zaštekáním.

„Ano, taky blahopřeju!“ přidala se Mina a se zděšeným výrazem si prohlížela Juliino sáčko.

Julia se podívala na své levé rameno, ze kterého Mina zjevně nedokázala spustit zrak, a hlasitě zaklela.

„Krucinál, copak nemůžu mít jediný nepoblitý kousek oblečení?“

Strhla ze sebe sako a chystala se ho přehodit přes opěradlo židle, ale při pohledu na Minu se zarazila a raději ho pověsila na věšák u dveří.

„Zatím je to jen taková kaše,“ poznamenal Peder s chápavým úsměvem. „Ta pouští snadno. Jen počkej, až přijdou na řadu banány a masové příkrmy. Na ně platí jen nechat je odmočit s Vanishem – nejlepší je prášek, ten v růžové dóze. A pak to musíš vyprat na devadesát, nejlíp s bělidlem, takže bys vlastně měla nejdřív nosit jen bílé oblečení...“

„Povedu to v patrnosti,“ přerušila ho Julia s odmítavým zvednutím ruky. „A vám ostatním taky přeju dobré ráno.“

Úplně jí stačila sisyfovská práce spojená s půlročním miminkem. Nepotřebovala se dopředu stresovat starostmi, které na ni čekají v pozdějších vývojových obdobích.

„Tak. Je fajn být zase tady a je skvělé vás tu vidět všechny pohromadě. Samozřejmě jsem vaši práci po dobu své nepřítomnosti pozorně sledovala a jsem na vás pyšná. Mino, zasloužíš si velkou pochvalu za to, jak jsi tým vedla. Ale teď jsem ráda, že jsem zase zpátky, a jsem připravená vrhnout se do práce. Možná nejsem tak úplně odpočatá, ale člověk nemůže mít všechno.“

Váhavě se zasmála. Kdyby tak věděli o vyčerpávajících hádkách, které předcházely jejímu návratu do budovy policie. Myslela si, že žije v rovnocenném vztahu, ale tyhle rozeprě ji přiměly pochopit, že to byla pouhá iluze, kterou si uchovala tak dlouho jediné proto, že jejich vztah do té doby neprově-

řilo narození dítěte. Argumenty, které jí Torkel předhazoval, byly přesně stejné jako ty, nad kterými si pokaždé povzdechla, když je slyšela od svých kamarádek. Prý má Julia k péči o dítě lepší biologické předpoklady. Je naprosto vyloučené, aby Torkel nechodil do práce, zjevně by se v tu chvíli všechno sesypalo. Firma by zkrachovala, HDP Švédska by se propadlo, euro by se zhroutilo, katastrofa by se rozšířila po celém světě a způsobila jeho okamžitou zkázu.

Ale ze všeho nejvíc jí šťvalo, že měli dohodu. Ona bude doma první půlrok, on druhý. Oba požádali o rodičovskou dovolenou a bylo jim vyhověno. Julia si však neuvědomila, že to od Torkela bylo jen takové divadlo pro publikum. Vůbec nepředpokládal, že to Julia s rozdělením rodičovské myslí vážně. Julia měla stále před očima jeho šokovaný výraz, když mu minulý týden připomněla, že se tento čtvrtek vrací do práce.

Torkel si prý myslel, že „si sama uvědomí, že chce zůstat doma s Harrym, a do práce se jí nebude chtít.“

Nemluvili spolu několik dní.

Když se asi před hodinou chystala k odchodu, jako by před ní stál cizí člověk. S vyděšeným, našťvaným pohledem a rozcuchanými vlasy blábolil cosi o „poutu“, „biologickém předurčení“ a o tom, že „to musí probrat se šéfem“. Julia mu nakonec Harryho prostě podala a rychle vyšla ze dveří.

„Vítej zpátky,“ řekl Ruben a mlsně se na ni usmál.

Julia se snažila nevšímat si skutečnosti, že Ruben nedokáže odtrhnout zrak od jejích prsou. Kojit přestala před týdnem, ale jejím nádrům to zřejmě ještě nedošlo. Nemohla se dočkat, až se vrátí k původním dvojčákům. S velikostí E se nějak nesžila.

„Jestli jsi vyčerpaná, mám něco, co tě rozhodně rozveselí, než začneme,“ řekl Peder nadšeně a vytáhl mobil.

„Už zas?“ zasténali jednohlasně Mina, Christer a Ruben.

Peder si jich nevšímal. Podal Julii telefon a pustil video.

„To jsou naše trojčata,“ zahlaholil. „Tancují na písničku Anise Dona Deminy z Festivalu melodií! Že jsou k sežrání?“

Julia uviděla tři děti v plenkách, jak nadšeně a zcela mimo rytmus poskakují před velkou obrazovkou. Předpokládala,

že jsou velmi roztomilé. Jen to zrovna dnes nedokázala úplně docenit, protože na další děti rozhodně neměla náladu.

„Počkej, zesílím to,“ poznamenal Peder. „Oni taky zpívají!“ Ostatní kolegové zasténali ještě hlasitěji.

„Díky, je mi to jasné,“ řekla Julia a vrátila mu mobil. „Moc roztomilé. Každopádně navrhuju, abychom hned začali. Včera odpoledne jsme dostali hlášení o únosu dítěte, jmenuje se Ossian Walthersson. Je mu pět let. Bohužel se stala chyba a nedostalo to prioritu. Přišlo se na to až dnes brzy ráno.“

„Panebože,“ zaúpěl Peder. „To se přece nesmí stávat.“

„Ne, ale už se stalo. Vedení každopádně přidělilo případ nám a chce, abychom tomu věnovali maximální pozornost.“

Mina přikývla a zhluboka se napila vody z láhve. Když ji vracela na stůl, zjevně se snažila postavit ji co nejdál od Pederova plnovousu. Láhve si všiml i Bosse, vstal a s vděčným pohledem a vyplazeným jazykem se došoural k Mině.

„Christere!“ vyjela Mina. „Jestli tady má být, musíš se postarat, aby měl vodu! Jestli se ještě o centimetr přiblíží k mé láhvi, koupíš mi novou.“

„Nemusíš tak přehánět,“ povzdechl si Christer. „Pší jazyk je ve skutečnosti úplně čistej. Ale asi bude lepší, když mu sem postavím misku s vodou. I vzhledem k tomu, kolik času tady nejspíš strávíme. Pro Bosseho to taky není zrovna jednoduchý, víte?“

Přivolał psa k sobě, ten na Minu vrhl velmi vyčítavý pohled a opět ulehk k páníčkovým nohám. Julia přemýšlela, jestli má Christerovi vysvětlit, že psi vůbec nemají čistý jazyk, že mají úplně jiný soubor bakterií než lidé a některé z nich jsou vyloženě nebezpečné. Ale když viděla, jak láskyplně se Christer na Bosseho dívá, nechala si to pro sebe.

„Zapomněla jsem, že je to tu jako ve školce,“ řekla. „Soustředme se a pusťme se co nejrychleji do práce. Náš tým také posílí někdo, kdo má s podobným případem zkušenosti. Je od vyjednávačů... z vyjednávacího týmu... ach jo, nechápu, proč se nemůžou dohodnout na nějakém názvu. Ale víte, o kom mluvím.“

Odmlčela se a spatřila na tvářích svých kolegů údiv.

„Proč se vlastně jejich oddělení nijak nejmenuje?“ zeptal se Peder.

„Z psychologických důvodů,“ odpověděla Julia. „Pokud nemají název, jako by jejich tým neexistoval. A pro gaunery je pak těžší zjistit, o koho jde.“

„No páni,“ utrousil Peder a zvedl obočí.

„Ale jak jsem říkala, dotýčný už pod ně nespadá a je vítaným přírůstkem do naší skupiny. Navíc už má k Ossianově případu spoustu postřehů a co nevidět se k nám připojí.“

„Vážně potřebujeme posilu?“ zamračila se Mina.

„Máš dost jen nás, víd?“ uchechtl se Christer a loktem pouze naznačil poštouchnutí směrem k Mině. Očividně svou kolegyni znal natolik dobře, aby se vyhnul přímému kontaktu.

Julia Mininu reakci předvídala. Mina Dabiriová neměla ráda změny. Obzvláště pokud šlo o nové mezilidské vztahy. Ale zrovna Mině by to prospělo. Od předloňského podzimu, kdy dokončili případ s Vincentem, Julia neviděla Minu promluvit s nikým jiným než s kolegy. Ani se o nikom jiném nezmiňovala. Julia pochybovala o tom, že by Mina během několika měsíců její rodičovské dovolené náhle společensky rozkvetla. Rozhodně nebude na škodu, když se Minin okruh kolegů rozšíří.

„Určitě to je někdo, koho si šéfové vybrali z politických důvodů,“ zabručel Christer.

Podrbal Bosseho na krku a za odměnu se mu dostalo láskyplného pohledu.

„Rovnost a rozmanitost, to je teď v kurzu. Ale dvě ženský už tu máme. Takže to bude buďto teplouš, nebo nějaký dovozový zboží!“

„Christer!“ okřikl ho Peder a přísně se na něj podíval. „Přesně kvůli takovým řečem tě k nám přeložili. To tě ani všechny ty drahý kurzy, co ti vedení zaplatilo, nedokázaly vykopat z pravěku?“

Christer si povzdechl a podrbl Bosseho za uchem.

„Ale vždyť já si jen dělám srandu,“ bránil se rozpačitě. „Lidi jsou dneska tak vztahovačný. Kromě toho jsem nevynášel

žádné hodnotové soudy, čehož by sis všiml, kdybys absolvoval stejnej kurz jako já.“

„Jenže některé výrazy mají jasně daný...“

Pedera přerušilo tiché zaklepání a všichni se otočili ke dveřím.

„Dokonalé načasování,“ řekla Julia a ukázala ke dveřím. „Ráda bych vám představila našeho nového člena týmu. Jmenuje se Adam Balondemu Blom.“

„Skvělá výslovnost,“ pochválil ji muž a s úsměvem vešel do místnosti. „Ale Adam Blom úplně stačí.“

TA PANÍ JE hrozně zlá. Říkala, že má štěňátka, a přitom žádný nemá. Ale auto má fakt závodní, vypadá jako hračka, ale je to velký, opravdický auto.

Když včera přišla do školky, ptala se mě, jestli nechci zkusit, jaký to je sedět v závodním autě, a já chtěl. Ale pak jsme odjeli. Říkala, že se vrátíme, že se jen na chvíliku projedeme, abych zjistil, jak rychle závodák jezdí. Jenže jsme se nevrátili.

A já se začal bát. Moc bát.

V břiše jsem měl pocit, jako když z vany odtýká voda a dělá vír. Jako by se mi žaludek ucucával někam dovnitř.

Řekl jsem jí to, ale ona mi neodpověděla.

Jeli jsme strašně dlouho. A teď jsme u ní. Chci domů za mámou a tátou. Nechci tady být. Ta paní říká „za chvíli“. Pořád jenom „za chvíli“. A pak mi říká, abych přestal brečet.

Jsou tu i další lidi. Další dospělí. Nikoho z nich neznám. Bojím se jich. Přicházejí a odcházejí. Říkají mi, že můžu na iPadu hrát Roblox tak dlouho, jak budu chtít, ale já nechci. Je to tu divný a je to tu cítit jinak než doma.

Když je noc, pořád se dívám do stropu. Je úplná tma. Nikde žádný světlo.

Volám tátu. A pak mámu. Nikdo nepřichází.

*„Ossiane, budeš tady jen chvílku,“ říká mi ta paní ráno.
„Pár dní. Pak se vrátíš domů.“*

*Dávají mi jídlo, ale je hnusný a já stejně nemám chuť jíst.
Ptám se, proč tady musím být. Ale ona mi neodpoví. Nikdo mi
tady neodpoví. Říkají jenom, abych už nebrečel. Že všechno
dobře dopadne.*

Říkají to milým hlasem. Ale oči milý nemají.

MINA SI ZVĚDAVĚ prohlížela nového člena týmu, ale snažila se přitom být nenápadná. Ne všichni byli tak ohleduplní, například Ruben na něj civěl zcela bez zábran a neskrýval jistý nepřátelský postoj. Minu jeho reakce nepřekvapila. Adam Blom byl fyzicky dokonalým exemplářem muže, měl výrazné bicepsy a pod přiléhavým bílým tričkem se zřetelně rýsovalo vypracované břišní svalstvo. Mina si s pobavením všimla, jak se Ruben nevědomky narovnal a zatáhl břicho.

Ji osobně svalnatá vypracovaná těla nevzrušovala. Dávala přednost štíhlé, elegantní mužské postavě s hrdým držením těla, spíše šlachovité než statné. Nejlépe oblečené do hezkého obleku a... Mina sebou podrážděně trhla. Myšlenky se jí někdy rozbíhaly zvláštními směry. Přinutila se je zastavit a radši se soustředila na Julii, která stála vpředu u tabule. Její vážný výraz naznačoval, že se chystá říct něco důležitého.

„Jak už jsem zmínila, vyšetřujeme zmizení Ossiana Waltherssona.“

„Pětiletého,“ dodal utrápeně Peder.

Mina ho chápala. Pohřešované dítě byla noční můra všech rodičů a i ostřílený policista si těžko zachovával odstup. Peder měl navíc malé děti. A i když ona sama už dávno v této situaci nebyla, dokázala se do ní až příliš snadno vžít.

„Ano, přesně tak. Máme podezření, že Ossiana včera někdo unesl ze školky na Södermalmu. Samozřejmě musíme co nejrychleji vyslechnout všechny zúčastněné. Existují ale jisté podobnosti mezi Ossianovým únosem a jedním dřívějším případem. Vedení nás požádalo, abychom se na to podívali.“

Julia se otočila na nového člena týmu.

„Adame, mohl bys nám tu poslední část vysvětlit?“

Adam si odkašlal. Julia se posadila a pohledem ho vyzvala, aby zaujal její místo. Adam vstal a sebevědomě se postavil před tabuli. Mina mu záviděla, s jakou lehkostí dokáže předstoupit před skupinu zcela cizích, a navíc pravděpodobně skepticky naladěných lidí. Sama se vždycky cítila trochu nepříjemně, a to i v situacích, kdy by měla být v pohodě.

„Nejdřív bych vám chtěl říct něco o sobě a o tom, odkud jsem.“

Christer se na Pedera významně podíval. Pokud se hodlá zeptat, jestli tím Adam myslí Keňu, nebo Gambii, Mina ho osobně vyhodí z místnosti. I se psem.

„Jsem z vyjednávacího týmu,“ pokračoval Adam. „Před rokem nás zapojili do případu malé Lilly Meyerové. Měli jsme důvod se domnívat, že zmizení souvisí s velmi vyhroceným sporem o opatrovnictví mezi rodiči. Předpokládalo se, že dívku unesl někdo z rodiny, a proto k tomu přizvali mě, pro případ, že by bylo potřeba vyjednávat s jejím únoscem.“

„Ale pak ji našli mrtvou, že ano?“ zeptal se Peder přidruženým hlasem.

Mina si ten případ pamatovala velmi dobře, přestože od tragické události uběhl už celý rok. Pro všechny to byl šok. Dívku našli pod plachtou na mole ve čtvrti Hammarby Sjöstad, jen pár metrů od oblíbeného stánku se zmrzlinou. Média odpovědné vyšetřovatele cupovala za to, že nebyli schopni vypátrat pachatele či podezřelé, ačkoli totožnost dítěte byla odhalena okamžitě. Rodiče se často vyjadřovali do médií. Pro stockholmskou policii to byla velmi nepříjemná záležitost. A především dodnes nevyřešená.

Bosse jako by vycítil Pederovo rozpoložení. Pod stolem se k němu připlížil a přitiskl mu čumák do klína. Mina si ke

svému zděšení všimla, že Bosseho čumák po sobě zanechává vlhké stopy.

„Správně. Lilly se ztratila a začátkem léta ji našli zavražděnou. Objevili ji na Lugnets terrass, což je velké piknikové molo v Hammarby Sjöstad, naproti přístavu Norra Hammarbyhamnen.“

„Ano, ale nedospěli jste k závěru, že to souviselo právě s tím sporem o opatrovnictví?“ opáčil Ruben mírně nepřátelským tónem. „Jak jsi sám říkal. Takže co to má společného s naším případem? A k čemu potřebujeme posilu z vyjednávacího týmu?“

Mina viděla, že Ruben stále zatahuje břicho. Musí to být velmi nepohodlné.

„Ano i ne. Pachatele jsme stále neodhalili a poblíž místa nálezu viděli svědci jen postarší pár. Svědectví nám poskytla vystresovaná učitelka ze školky, která si okolí příliš podrobně nevšímalá. A ano, podezření, že s tím měl co do činění někdo z rodiny, přetrvává a rozhodně ho nemůžeme vyloučit. Ale podle mě s tím rodina nic společného nemá. Obzvlášť když teď u Ossiana pachatel použil téměř stejný postup.“

„Jak to myslíš, téměř stejný?“ zamračila se Mina.

„Ze školky ho odvedla cizí osoba, kterou nikdo neviděl,“ odpověděl Adam. „K tomu vůbec nedochází tak často, jak se nám snaží namluvit takzvaně realistické krimi seriály. Když nějaké dítě unesou, ve skutečnosti se většinou ukáže, že to má na svědomí někdo z příbuzných. Někdy mají v plánu odvézt dítě zpátky do rodné země. Někdy se rodiče o dítě soudí a jeden z nich se ho pokusí unést. Ale aby to spáchal někdo úplně cizí, o kom nic neví ani policie, ani zaměstnanci školky? To se vlastně skoro nestává. Ale teď se to stalo už podruhé. A vedení si myslí, že moje zkušenosti s případem Lilly by vám mohly být užitečné. Nemáme moc času. Můžu se s vámi rychle a efektivně podělit o všechny své poznatky, jak o to, co stojí ve spisu, tak o to, co lze vyčíst jen mezi řádky.“

„Zcela souhlasím s vedením, že Adam je pro naše vyšetřování cenným přínosem,“ ujistila ho Julia a probodla Rubena pohledem. „Můžeme pokračovat? Rubene?“

Ruben něco nesrozumitelně zabručel, ale pak přikývl.

„Lilly našli po třech dnech, že ano?“ zeptal se Christer a utřel si rukávem košile pot z čela.

V zasedačce bylo úmorné vedro. Mina se snažila potlačit nepřijemné pocity, které to v ní vzbuzovalo.

„Takže jestli Ossian zmizel včera a jde o stejný postup, nejspíš nám nezbývá moc času, abychom ho našli,“ pokračoval Christer.

„Tak moment,“ přerušil ho Peder. „Vycházíme teda z toho, že jde o stejného pachatele?“

„Prozatím žádnou takovou teorii nemáme,“ odkašlala si Julia. „Ale jak už tu padlo, provedení je podobné. Proto budeme vycházet z předpokladu, že máme málo času. Požádali mě, abych už dnes večer svolala tiskovku. Do té doby Adam a Ruben vyslechnou učitele z Ossianovy školky. Mina a Peder si vezmou na starost Ossianovy rodiče.“

„Nemohl by tu školku vzít Adam s Christerem?“ namítl Ruben a podíval se na hodinky. „Musím za chvíli někde být.“

„Od Christera potřebuju, aby prošel rejstřík usvědčených sexuálních delikventů,“ odpověděla mu Julia. „Chci seznam všech, které v posledním roce propustili z vězení. Jen pro jistotu. A Rubene, pokud vím, jsi pořád policista. Tohle je teď tvoje nejvyšší priorita.“

„Holky z Tinderu asi budou muset počkat,“ rýpla si Mina.

„Takže rejstřík,“ povzdechl si Christer. „Už zase.“

„Já na Tinderu, kurník, nejsem,“ odfrkl si Ruben. „Nepotřebuju to. Na rozdíl od tebe, Mino. Ale tobě by bylo nejlíp v klášteře, co?“

Mina popadla svůj mobil a přidržela ho Rubenovi před obličejem. Pak si demonstrativně stáhla aplikaci Tinder, tak aby to viděl.

„Ulevilo se ti?“ zeptala se. „Už se dušička uklidnila a můžeš se zase věnovat práci?“

Hodlala aplikaci smazat, jakmile porada skončí.

„Nechte toho, vy dva,“ okřikla je Julia. „Pusťme se do práce. Tohle je vážná věc.“

Adam stál vedle ní a tvářil se rozpačitě.

„Jak vidíš,“ otočila se k němu s povzdechem Julia, „možná nejsme úplně... nejdisciplinovanější tým, ve kterém jsi kdy pracoval. Ale fungujeme dobře. Většinou.“

„To jsem rád,“ kývl Adam a zvážněl. „Protože, jak jsi říkala, už uplynul jeden den. Čas se nám krátí.“

V CHRISTEROVĚ KANCELÁŘI se nedalo pracovat, jaké tam bylo vedro, a tak se posadil k počítači do sdílené kanceláře. Vzal do ruky mobil a zadíval se na čtyřiašedesát černých a bílých políček na displeji. Partii už vlastně dávno prohrál, jen se s tím nedokázal smířit.

Vždycky si o sobě myslel, že je celkem dobrý šachista. Sice za svůj život tolik partií nenahrál, ale domníval se, že mu to docela jde. Tak nějak se to hodilo k ostatním atributům jeho života. K whisky. K osamělosti. K jazzu. No, od té doby, co mu do života vstoupil Bosse, už samozřejmě tak osamělý nebyl, ale i pes do celkového obrázku zapadal.

Poté, co objevil šachový program zdarma, musel představu o svých šachových schopnostech poněkud přehodnotit. Od té doby hrál šachy každý den, na mobilu i na počítači. Už se tomu věnoval skoro půl roku a pořád byl na začátečnické úrovni. A nevyhrál ani jednu partii. Christer si povzdechl, potvrdil v aplikaci prohru a odložil telefon. Nemělo smysl dál odsouvat to, co měl ve skutečnosti na práci.

Přišla Mina a usadila se vedle něj s notebookem.

„Můžu ti chvílku pomoci. Začneme?“ zeptala se. „Nesmíme ztrácet čas.“

„Jo, pojďme na to,“ povzdechl si. „Rejstřík sexuálních de-likventů. Jupí.“

Sklesle se podíval do hrnku s kávou. Už vystydla. A zjevně nebyla nejčerstvější. Hlasitě si povzdechl a Bosse ustaraně naklonil hlavu.

„Lehni si, chlapče. Taťka bude chvilku pracovat na počítači. Vodu tady máš. I pelíšek.“

Podrbal psa za ušima. Bosse se v pelechu třikrát otočil kolem dokola a pak si spokojeně lehl.

„Tak,“ řekl Christer a otevřel program. „Podíváme se, co tu máme za úchyláky.“

K této práci měl vždycky odpor. Hodinu za hodinou, stránku za stránkou hledat jehlu v kupce sena. Byla to bezúspěšná a nevděčná činnost. A pokaždé ji zadali jemu. Ano, tentokrát mu přišla pomoci Mina, což od ní bylo hezké. Ale většinou to měl na krku sám.

Už ho nikdo nezval, aby s nimi po městě honil zločince. Ne že by o to stál. Ale stejně by bylo hezké, kdyby se ho kolegové aspoň občas zeptali. Jen tak ze zdvořilosti. Aby mu dali najevo, že si váží jeho zkušeností a spousty let strávených v hlídkovém voze. Byl sice rád, že už do terénu nemusí, ale i tak ho to mrzelo.

„Podívám se, jestli v souvislosti s Lilly nevyhlásili po někom pátrání,“ řekla Mina. „Kdyby třeba šlo o recidivistu. A ty bys zatím mohl zjistit, kdo je momentálně na svobodě.“

„Souhlas,“ přikývl Christer a pustil se do hledání.

Sloupec za sloupcem. Šmejd za šmejdem. Kdyby měla veřejnost tušení, kolik se po ulicích pohybuje odporných individuí, nikdo by nevystřčil nos z domu. A strana Budoucnost Švédska lidem namlouvá, že jim nebezpečí hrozí jen od někoho jménem Ahmed nebo Mohammed. Zatímco Christer tu teď prochází rejstřík plný jmen jako „Sven Westin“, „Karl-Erik Johansson“ a „Peter Lundberg“. Všichni bílí jako sníh a všichni mají v oblíbě malé děti. Všichni patřili k typu lidí, o nichž pak ostatní říkají: „On byl přece takový sympáček. Nikdy by mě nenapadlo...“ Nebo: „To musí být nějaké nedorozumění, vždycky byl na moje děti tak hodný.“

Bosse ze spaní zakňučel a zahrabal tlapami, jako by utíkal. Christera napadlo, koho asi pronásleduje. Pedofily patrně ne. I když by sakra měl. Christer doufal, že se Julia mylí a že muži a ženy, kteří se mu míhají na monitoru, nemají s Ossia-

novým únosem nic společného. Svět nemusí být ještě horší, než je.

Christer se rozhlédl po okolních stolech. V kanceláři bylo prázdněji než obvykle. Doba dovolených. Spousta kolegů do sebe lila pivo někde na jachtě v Sandhamnu, fotila si vápenkové útvary na Gotlandu nebo vylepšovala své chaty.

Mina vstala.

„Musím si dát kafe,“ oznámila. „I když je tu strašný hic. Chceš taky? Můžu tu zůstat jen chvíli, pak jedeme s Pederem za Ossianovými rodiči.“

Christer pochmurně přikývl. Čas k nalezení Ossianova únosce se krátil. Christer téměř slyšel tikot hodin. Čekalo ho dlouhé hledání v rejstříku plném těch nejúčelnějších parchantů. Na to rozhodně potřeboval další dávku kofeinu.

„OPRAVDU SE NA to my dva hodíme nejlíp?“ zeptal se Peder a polkl.

Mině bylo jasné, že Peder sice použil „my dva“, ale mluví o sobě. Protože má malé děti.

„Pokud si myslíš, že to nezvládneš, klidně zůstaň tady,“ navrhla mu mírně. „Postarám se o to sama. Vůbec mi to nevádí.“

Peder zavrtěl hlavou.

„Ne, ne, je to součást práce. Já vím. Tak pojďme, ať už to máme za sebou.“

Zamířili ke služebnímu autu v garáži a Mina Pedera nechala, aby se usadil na místo řidiče. Když bude řídit, nebude myslet na to, co je čeká. Pro jistotu ještě zavedla řeč na Pederovy děti. To byl zaručený trik k rozptýlení pozornosti. Dívala se z okna a nechala myšlenky plynout, zatímco Peder vedle ní nepřetržitě žvanil.

„...a dneska ráno Meja najednou řekla *rohlík s marmeládou*,“ vykládal, zjevně uprostřed příběhu. „No chápeš, jak to

dítě musí být inteligentní? Jsou jí tři a většina tříletých děcek by řekla prostě *lohlík*, ale ona krásně vysloví *rohlík s marmeládou*. Vážně si myslím, že ji budeme muset dát do nějaké školy pro mimořádně nadaný děti. Víím, že se říká, že mít nadaný dítě je stejně náročný jako mít dítě, který vybočuje jiným způsobem, ale však my se s tím nějak vypořádáme, až to přijde, v tom jsme s Anette zajedno. A pak je tu Majken, kterou podle nás čeká sportovní kariéra, měla bys ji vidět, jak šplhá po prolejšačkách ve školce, jakou má rovnováhu, sílu, no, z ní bude nějaká vrcholová sportovkyně, takže už jsme se psychicky připravili na to, že ji budeme pořád vozit na tréninky a tak. A pak Molly. Ta to tak neuvěřitelně umí se zvířátky, nedávno přinesla domů ptáčka s poraněným křídlem, uložili jsme ho do krabice od bot, vystlali jsme ji vatou a ona o něj pečovala jako opravdová ptačí maminka. No, nakonec teda umřel, ale když ji vidíš někde poblíž zvířat, máš pocit, že rozumí jejich řeči, no vážně, takže z ní určitě vyroste veterinářka, to ti povídám, možná bude pracovat někde v zoo nebo tak a podle mě...”

Mina se opět zadívala z okna a pouštěla Pederovo nadšené vyprávění jedním uchem tam a druhým ven. Projeli přes náměstí Stureplan, kde se hemžila spousta dokonale opálených, elegantně oblečených lidí v drahých slunečních brýlích. Zahrádka restaurace Sturehof byla plná a na slunci se třpytily sklenky růžového vína. Mina jim záviděla, jak si bezstarostně užívají sluníčka a nikam nespěchají. Ona se se sevřeným srdcem chystala na rozhovor se zoufalými rodiči, kteří pohřešují pětiletého syna. A možná už jim nezbývá moc času. Stejně jako tomu bylo v případě Lilly.

UČITEL TOM VYPADAL tak nešťastně, že to Ruben u dospělého muže ani nepovažoval za možné. Ve stísněné míst-

nosti pro zaměstnance školky seděla i Tomova kolegyně Jenya a ředitelka Mathilda. Spolu s Rubenem a Adamem se tam sotva vešli. Všechna okna byla otevřená dokořán. Ne že by to nějak pomohlo, pomyslel si Ruben. Tom měl zpocené čelo a vypadalo to, že mu po nose a tvářích brzy začnou stékat krůpěje.

Ruben se snažil vzchopit. Když Julia zahájila ranní poradu, byl už myšlenkami u Ellinor. Uvažoval o tom, co jí řekne. Myslel si, že se s Julií jen krátce přivítají a on hned sedne do auta a vyrazí. Místo toho jim na stole přistál Ossianův případ. Teď se musí soustředit na něj. Ne na to, že se brzy uvidí s osobou, jejíž stín ho pronásleduje přes deset let. Na přemýšlení o Ellinor bude dost času, až tohle dokončí. Ossiana musí najít hned. Ossian potřebuje, aby se Ruben věnoval své práci.

Ruben potlačil myšlenky na Ellinor a podíval se po ostatních, kteří byli namačkaní kolem něj. Než stihl něco říct, spustil Adam.

„Takže,“ řekl jeho nový kolega, „k těm včerejším událostem. Jak to, že si nikdo nevšiml, že Ossian zmizel?“

Panebože! Ten se s tím tedy nemaže. Copak Adam není expert na vyjednávání? Dokonce i Ruben věděl, že nemůže zahájit výslech obviněním. Tihle lidé už teď vypadali, jako by počítali s tím, že půjdou do vězení. Nic smysluplného z nich s Adamem nedostanou, pokud se budou cítit pod tlakem. Tom zíral na výkresy na zdi, na nichž se děti s různou mírou úspěchu pokusily zachytit své učitele.

„Snažíme se jen zmapovat, kde kdo byl, když Ossiana někdo odvedl,“ vysvětlil Ruben co nejlaskavěji.

Tom se tvářil, jako by se nejradši propadl do země. Vytáhl z krabice na stole papírový kapesník a osušil si oči.

„Tam nahoře v parku bývá hodně dětí,“ odpověděl pak. „Nemáme neustále přehled o tom, kde kdo je. A starší děti nepotřebují tak intenzivní dohled jako mladší. Ale vědí, že nesmějí z parku bez dovolení odejít, a pravidelně je kontrolujeme. Na tom, že jsem Ossiana pár minut neviděl, nebylo nic zvláštního.“

Tom se odmlčel a opět se zadíval na obrázky. Na jednom z nich byla překvapivě detailní kresba mužské postavy, kterou obklopovalo velké srdce. Muž měl na sobě tričko se zeleným T. V rohu výkresu bylo trochu roztráseně, ale pečlivě napsáno opp opp a umělcův podpis. Ossian. Rubenovi se sevřelo hrdlo a musel si odkašlat.

„Jejich svět...“ pokračoval Tom zastřeným hlasem, „náš svět bývá bezpečným místem.“

„To chápeme,“ přikývl Adam. „Ale faktem zůstává, že jste, co se bezpečnosti i pozornosti týče, selhali.“

To snad nemyslí vážně. Ruben začínal chápat, proč musel Adam z vyjednávacího týmu odejít. Tomovi teď už tekly po tvářích slzy.

„Což je naprosto lidské,“ pokračoval Adam. „Nijak to nehodnotím. Jenže musíte pochopit, že se s tímhle přístupem setkáte. Nejen od ostatních rodičů. Čím víc budeme vědět o tom, co se vlastně stalo, tím spíš vám můžeme pomoci, abyste se nesetkávali s odsouzením, ale s porozuměním.“

Adam odvrátil pohled od Toma a zadíval se do očí ředitelce Mathildě.

„Což by asi bylo žádoucí, vzhledem k tomu, jak málo dětí dnes do školky přišlo,“ dodal.

Tak dobře. Možná Adam nakonec nebude úplně k ničemu. Ale tohle není žádné vyjednávání. Je to rozhovor, s čímž Adam zjevně nemá nijak velké zkušenosti. Ruben si nemohl pomoci, ale potěšilo ho to. Adam má sice vypracované břišáky a měří metr devadesát, ale nakonec to musí vzít do svých rukou on, Ruben.

„Zajímá nás,“ začal, „jestli jste neviděli nebo vás nenapadlo něco, co by nám mohlo pomoci při pátrání. Nevíte například něco o té ženě, která ho odvedla?“

Jenya zavrtěla hlavou. Na rozdíl od Toma se vůbec nepotila, přestože měla na sobě hidžáb. Ruben měl chuť se jí zeptat, jestli jí v tom šátku není vedro, ale ovládl se. Předpokládal, že už se jí na to ptalo tolik lidí, že by je ani nespočetala.

„Mluvili jsme se všemi dětmi,“ odpověděla Jenya. „O rodičích i starších sourozencích svých kamarádů mají až překvapivý přehled. Ale tu ženu předtím nikdo neviděl.“

Adam vstal a přistoupil k oknu, ze kterého byl výhled na kopec, odkud Ossian zmizel. Zdálo se, že o něčem přemýšlí. Pak se znovu posadil ke stolu.

„Takže jsme zase na začátku,“ řekl. „Jak to, že si jí nikdo z vás nevšiml, když děti ji viděly? Není to trochu zvláštní?“

„Snažíte se naznačit, že s tím naši učitelé mají něco společného?“ vyhrkla Mathilda a vykulila oči. „Že si něco schválně nechávají pro sebe? Můžu vás ubezpečit, že Tom a Jenya jsou jedni z nejlepších pedagogů, s nimiž jsem kdy pracovala. Mají mou plnou podporu. A nevím, jestli má smysl v tomhle rozhovoru pokračovat bez právního zástupce, pokud nás hodláte z něčeho obviňovat.“

Ruben odmítavě zvedl ruce. No paráda. Právníci. To jim tak ještě chybělo. Jestli se Adam bude i nadále snažit pohřbít veškeré jejich šance něco zjistit, asi by mu měl Ruben s sebou přistě rovnou vzít lopatu. Vlastně by celkem rád přihlížel tomu, jak si Adam sám pod sebou podřezává větev, ale ne v případě, že stín neúspěchu dopadne i na něj.

„Prostě si myslíme, že se snažila, aby ji nikdo neviděl,“ podotkl Ruben mírně. „Takže si počkala na správný okamžik. Nebyla to žádná náhoda. Nikdo vás z ničeho neobviňuje.“

Mathildu to zjevně trochu uklidnilo.

„Poslední otázka,“ řekl Adam. „Jedna věc mi vrtá hlavou. Jak to, že s ní Ossian dobrovolně odešel? Má k cizím lidem důvěru?“

„Ne, ale má rád závodní auta,“ odpověděl tiše Tom. „Lamborghini, Koenigsegg, Porsche. Zná všechny značky a modely. Nesejde na tom, jestli jsou opravdová, nebo vyrobená z papíru. Hlavně musí vypadat, že jezdí rychle. A jsou pokud možno červená.“

„A ta žena nějaká taková auta měla, chápu to správně?“ zeptal se Adam.

„Aspoň to říkala Felicii. Že má auta a štěňátka. Nevidím důvod, proč by si to Felicia vymýšlela. Je ovšem samozřejmé

otázkou, jestli ta štěňata skutečně existovala. Felicii je neukázala.“

„A tu ženu nikdo předtím neviděl,“ ujišťoval se Ruben a podíval se do svých poznámek. „Což nutně neznamená, že ona Ossiana neznala. Nechoval se poslední dobou nějak jinak? Nebo jeho rodiče?“

Tom zavrtěl hlavou.

„Všechno bylo jako obvykle. Normální letní týden. Až... do včerejška.“

„No, tak vám děkujeme za pomoc,“ řekl Adam a zvedl se. „To bude asi všechno.“

Mathilda vstala, aby je vyprovodila. Ruben musel uznat, že na něj docela zapůsobila. Většina lidí se drží zpátky a nepouští se do žádné vlastní akce, když za nimi přijde policie. Ale Mathilda bránila své podřízené jako lvice, když bylo třeba. Navíc vypadala celkem k světu. Zajímalo by ho, jestli je takhle dominantní i v posteli. Kdysi dávno by to rád zjistil. Ale teď se musel spokojit s pouhým obdivem. Ztracená Amanda. Tu psycholožku mu byl čert dlužen.

„Samozřejmě to důkladně prošetříme i interně,“ poznamenala Mathilda a podala mu ruku. „Ale momentálně víc nevíme. Ocenila bych, kdybyste nás o průběhu pátrání informovali. A nemyslete si, svou zodpovědnost si plně uvědomujeme.“

Ruben a Adam všem třem podali ruku. Tom měl chabý stisk a vypadal, že se sotva drží na nohou. Nejspíš bude chvíli trvat, než se vrátí do práce.

„To od tebe bylo chytré,“ prohodil Adam, když vyšli ven. „Hrát to na hodnýho a zlýho poldu. Rychle jsme z nich vytáhli všechno, co vědí. A rychlost je teď důležitá.“

Ruben se na něj zadíval. Copak si všichni vyjednávači myslí, že hrají ve filmu? Pokud Ruben věděl, vyjednávací tým se zaměřoval na navazování osobních vztahů, aby se jim gauneři svěřovali. Adam se choval přesně naopak. Na druhou stranu Ruben nemohl nic namítat, skutečně se dozvěděli všechno, co se dalo.

„Ale příště,“ dodal Adam, „budu já ten hodnej.“

To víš, že jo, chlape. To aby Ruben příště fakt nezapomněl vzít tu lopatu.

VINCENT HLEDĚL Z okna kanceláře ShowLife Productions v ulici Strandvägen. Odpolední slunce zářilo vysoko na obloze a krásně se třpytilo na hladině zálivu. Ale Vincent si hry slunečních paprsků nevšímal. Místo toho si představoval, jak ho vystřeluje katapult nebo jak se plazí místností plnou hmyzu. V přiléhavém sportovním oblečení. Otrásl se. Nebyly to nijak lákavé výjevy.

„Nezavrhuj to hned,“ řekl Umberto za jeho zády. „Tvé značce by to prospělo. Potřebujeme tě ukázat z té... lidštější stránky. Pokud to jde.“

Vincent se otočil od okna a zase se posadil. Tentokrát mu agent žádné domácí sušenky nenabídl. To mohlo znamenat, že s Umbertem opět navázali bližší, méně formální vztah. Anebo že už ho Umberto začíná mít plné zuby. Ale čtyři průmyslově vyráběné punčové rolky na stole dávaly najevo, že ho Umberto ještě úplně neodepsal.

„Ale proč zrovna Pevnost Boyard?“ opáčil Vincent skepticky a sáhl po punčové rolce, jakmile si uvědomil, že se Umberto chystá udělat totéž.

Na talířku zůstaly dvě rolky. Je třeba zachovávat řád.

„Musí přece existovat nějaký jiný televizní program, který je mi... bližší,“ namítl. „Když už teda podle tebe musím vystupovat v televizi.“

Umberto si povzdechl, naklonil se k němu a podepřel si bradu konečky prstů.

„Vincente, *amico mio*, poslouchej mě. Mým úkolem je zajistit, aby si co nejvíc lidí koupilo lístky na tvoje představení a přednášky. Protože co se stane, když si je nekoupí?“

„Nebudeš mít žádné příjmy,“ odpověděl Vincent.

„Přesně tak. Ale především ty nebudeš mít žádné příjmy. Není na tom nic složitého, jsou to základy ekonomie. Aby ses i nadále mohl živit tím, co děláš, musíš prodávat víc vstupenek, protože naše náklady rostou. Ano, máme teď za sebou období, kdy šly lístky na dračku kvůli tomu, co se stalo s Jane. Ale tenhle zájem nepotrvá věčně. Což znamená, že se musíš lidem připomínat, aby jim na tobě záleželo. A to holt obnáší i to, že se občas musíš nechat v televizi vystřelít z kanonu.“

Vincent se snažil nedat na sobě znát, jak ho celá záležitost stresuje. Takže Fort neboli Pevnost Boyard. F P B. Písmena jsou v abecedě na 6., 16. a 2. místě. 6162. Když byl Benjamin malý, Vincent mu koupil stavebnici lega, mozaiku. Pokud jste lego chtěli brát vážně, což Vincent s Benjaminelem a později i s Astonem brali, vždycky jste uváděli číslo modelu, protože někdy existovalo více sad, které představovaly totéž. A Vincent si byl téměř jistý, že Benjaminova mozaika měla číslo 6162. Což byla samozřejmě zcela nahodilá souvislost. Na druhou stranu písmena L E G O zaujímala v abecedě 12., 5., 7., a 15. místo. A #125715 byl hexadecimální kód pro mechově zelenou barvu. Zhruba stejně zelenou barvu mělo moře obklopující pevnost Boyard. Aspoň za přílivu. Všechno spolu souvisí. Pokud opravdu chcete.

„Vincente,“ oslovil ho ostře Umberto. „Na co myslíš?“

Z tónu Umbertova hlasu bylo znát, že už jeho jméno vyslovil několikrát, aniž by ho Vincent slyšel.

„Na lego,“ odpověděl.

Umberto zavrtěl hlavou.

„Musíš to vzít,“ prohlásil Umberto.

Vincent pomalu přikývl. Nebyl si jistý, jak došlo k tomu, že takový návrh vůbec zvažuje. Ale Umberto měl nejspíš pravdu. Musí zkrátka začít tvrdě trénovat. Účast v pořadu rozhodně vyžadovala mnohem lepší fyzickou, než jakou momentálně měl. Trénink byl také dobrý způsob, jak se během léta zaměstnat, aby mu myšlenky neutíkaly, kam nemají.

Například k tomu, jak se má Mina.

Umberto si vzal jednu ze dvou zbývajících punčových rollek. Vincent si povzdechl. Nechtěl ani tu první, kterou už snědl, natož další. Neměl však na vybranou. Osamělá rolka na talířku vypadala skoro obscénně, to prostě nešlo. Vzal si tu poslední a všiml si, jak se jeho agent pouсмál. Mizera jeden. Udělal to schválně.

„Dobře, řekni, že to přijímáme,“ pronesl tiše. „Tu Pevnost. Kdy se to bude natáčet?“

„Asi za měsíc.“

Vincentovi zaskočilo velké drobivé sousto chutnající po rumu. Za měsíc. To aby si zamluvil osobního trenéra hned na dnešní odpoledne.

ŘÍKÁJÍ MU, ABY se nebál. To je dost divná rada. Jak se nemá bát? Vždyť nesmí k mamce a tatkoví. A nechtljší mu říct, kde jeho rodiče jsou. Možná se mamince a tatínkovi něco stalo.

Ebbě ze školky umřela maminka. Přišli si pro ni babička s dědou a učitelé říkali, že Ebba musí domů. Její máma umřela na něco, čemu se říká lakovina.

Co když máma s tátou dostali lakovinu?

A umřeli.

A proto si ho vyzvedla ta paní. Ale proč si pro něj nepřišli babička s dědou? Schoulí se na matraci. Je divně cítit. Všechno je tu divně cítit.

Cucat palec si přestal už dávno. Je přece velký kluk. A ti si palce necucají. Kromě toho babička říkala, že když si bude moc dlouho cucat palec, zkriví se mu zuby. Ale on teď palec potřebuje.

Tělo má unavené a ztěžklé. Celou noc nespál. Pořád myslel na maminku a tatínka a na lakovinu. Z dálky slyší hlasy. Ale nezní to jako máma s tátou.

Zavře oči.

Když na chvílku usne, třeba tu rodiče budou, až se probudí.

BYT V ULICI Bellmansgatan byl malý, ale útulný. Všechno svědčilo o tom, že tu bydlí dítě. Mezi botami u dveří ležela igelitka s nerozbalenou krabicí lega. Model závodního auta. V předsíni se tu a tam povalovaly hračky. Na první pohled aktivní rodina. Na ledničce byly připevněné výkresy a fotografie z dovolených. Na jídelním stole zůstaly zbytky dětské snídaně, zaschlé cereálie v plastové mističce.

„Omlouvám se za ten nepořádek, my jsme...“

Ossianova matka Josefin větu nedokončila. Dívala se nepřítomně před sebe a Mina hádala, že v sobě má silné prášky na uklidnění. Zato Fredrik, Ossianův otec, měl pohled jasný a pevný. Ukázal na bílou sedací soupravu z IKEA a pouze lehké zachvění ruky prozradilo, co se v něm odehrává.

„Pojď, miláčku. Pojď.“

Jemně vzal Josefin za paži a nasměroval ji k pohovce. Nechala se vést a spíše na pohovku upadla, než aby se na ni posadila. Přejela rukou po potahu. Na světlé látce byla velká skvrna.

„Nevím, co nás to napadlo, pořídit si bílou pohovku, když se nám zrovna narodilo dítě. Ale mysleli jsme... mysleli jsme si, že to bude vypadat jako v časopisech pro maminky a v televizi. Roztomilé žvatlající miminko, které pořád jen spí. Říkali jsme si... že to bez problémů zvládneme. Fredrik a já jsme v pubertě hodně chodili ke koním, mysleli jsme si, že když si poradíme s neklidným hřebcem, tak nás dítě nemůže zaskočit. Jenže pak... se narodil...“

„Josefin, nemusíme o tom...“

Fredrik jí položil ruku na paži, ale ona ji setřásla a vzlykla.

„Pak se narodil on a jen křičel a křičel a křičel. Pořád. Ve dne v noci. Hrozně se vztekal... A já nedokázala pochopit, proč se pořád tak zlobí. Jako by nenáviděl celý svět, i nás. A já chtěla... přála jsem si... Někdy jsem si přála, abychom

ho neměli, aby bylo všechno jako dřív, abychom si vystačili jen my dva. Vím, že se to nemá říkat, že člověk nesmí litovat toho, že si pořídil dítě. Ale měli jsme se předtím tak dobře, Fredriku. Pamatuješ, jak nám bylo dobře?“

Otočila se na manžela a ten přikývl.

„Josefin, jsi v šoku, cítíš se provinile a snažíš se najít nějaké vysvětlení,“ řekl. „Nedělej to. Ale ano, pamatuji si to.“

Opět se jí pokusil položit ruku na paži a tentokrát ji tam nechala.

„Pamatuju si, jak těžké to ze začátku bylo,“ pokračoval. „V tom máš pravdu. Ale zvládli jsme to, nebo ne? Zvládli jsme to. Společně. Přestal se tak vztekat. Je to šťastný, veselý kluk. Oppa Gangnam Style, no ne? Jasně, někdy se rozčílí, ale většinou je spokojený. A jak se dokáže zabrat do hry, když si staví z lega, vidě, miláčku?“

Josefin němě přikývla, aniž by se na něj podívala.

„Ano. Je šťastný. Ale vzpomeň si, kolikrát jsem si na začátku přála, aby se nenarodil. Co když se mi to všechno sečetlo, někdo mě uslyšel, usoudil, že to myslím vážně, a teď, teď nás ta karma dohnala?“

Fredrikovi se zkrivila tvář. Pustil Josefininu paži a sklopil zrak k bílé vzorovanému koberci.

„Tak to není, to přece víš. A on se vrátí. Vím to. Vrátí se zpátky. Je jen... na chvíli... pryč.“

Podíval se na hodinky. Pak vzhlédl k Mině.

„Že je to tak? Že se skoro vždycky vrátí? Je přece pryč teprve jeden den. Přesně čtyřiaadvacet hodin. Měl by už být brzo doma, ne?“

Mina polkla. Z vlastní zkušenosti věděla, že lidé mizí. A nevracejí se. Ona se však rozhodla dobrovolně. Což nebyl Ossianův případ.

„Většina se najde už po několika hodinách,“ odpověděla Mina. „Ossian se ztratil už včera, trvá to tedy trochu déle, než je běžné, ale prozatím není důvod si myslet, že bychom ho neměli brzy najít. Je to teď naše nejvyšší priorita.“

Nezmínila se o tom, že děti, které se domů vrátí už za několik hodin, většinou jen někde zabloudily nebo šly domů

ke kamarádovi, aniž to někomu oznámily. Neunesla je žena s autem plným hraček.

Mina každou buňkou těla vnímala, jak ji drásá fakt, že Ossiana ještě nenašli.

„Povězte nám, jak proběhlo včerejší ráno,“ vybídl je Peder.

Otázku směřoval na oba rodiče.

„Stalo se něco, co vybočovalo z normálu? Nevšimli jste si něčeho zvláštního, když jste Ossiana odváděli do školky? Nebyl poblíž někdo, koho jste předtím neviděli?“

„Ossiana jsem vedla do školky já,“ odpověděla Josefin a stále přejížděla rukou po skvrně na pohovce. „Víte, že reklamy lžou? Prý jsou prostředky, které vyčistí každou skvrnu. Vyzkoušela jsem všechny výrobky na trhu, namáčela jsem to... vyprala jsem to práškem na bílé prádlo na devadesát stupňů, ale stejně to nepustilo. Myslím, že zrovna tenhle flek je od čokolády. Dovolili jsme mu, aby si snědl kinder vajíčko na gauči, ale chtěl se nejdřív podívat, co se skrývá uvnitř za hračku, a tak odložil ty čokoládové půlky vedle sebe. Pamatuješ si to, Fredriku? Myslím, že uvnitř našel robůtka, který se skládal z pěti malých částí. Nevzdal se, dokud...“

Hlas se vytratil.

„Miláčku,“ řekl Fredrik a Mina na něm viděla, jak se drží, aby se nezhroutil. „Miláčku. Soustřeď se. Policie se ptá, jestli jsi včera ráno u školky něco neviděla. Něco, cokoli, co by jim pomohlo najít tu ženu, která Ossiana odvedla.“

„Ne. Nic jsem neviděla. Všechno bylo jako obvykle. Rodiče. Děti. Jsem jedna z těch, kteří si nikdy nezapamatují jména ostatních rodičů. Ani nevím, kdo ke komu patří.“

„Josefin...“

Fredrik ji pohladil. Josefin se otrásla jako mokrý pes.

„Taky si nejsem schopná zapamatovat, kdy jsou rodičovské schůzky, kdy jdou na výlet, kdy mají nějaký tematický program, třeba... jako včera ráno. Ossian měl s sebou mít svačinu. A já na to zapomněla. Jako obvykle. Měl tak rád studené palačinky. Kdybych si vzpomněla, bylo by všechno jinak? Byl by...“

Josefin zmlkla.

„Mrzí mě, že vám nemůžeme víc pomoci,“ povzdechl si Fredrik.

„Jednu věc byste pro nás udělat mohli,“ řekla Mina. „Pokud svolíte, vyhlásíme za několik hodin na tiskové konferenci po Ossianovi pátrání. Veřejnost může být někdy velmi nápomocná.“

Fredrik se podíval na manželku, která už zase zírala na pohovku. Josefin tiše přikývla.

„Uděláme cokoli,“ hlesl Fredrik.

Vstal a zamířil do kuchyně k lednici. Sundal z ní několik fotografií, které byly připevněné barevnými magnety.

„Tady jsou nějaké Ossianovy fotky,“ oznámil, když se vrátil. „Předpokládám, že je potřebujete.“

Mina si všimla, že drží fotky zadní stranou k manželce, aby je neviděla. Josefin potlačila vzlyknutí. Bylo v něm víc smutku, než dokáže člověk unést.

„Díky,“ přikývl Peder. „Nezapomeňte, že se to objeví v médiích. Je to pro dobrou věc. Ale možná byste se měli novínám a televizi několik dní vyhýbat.“

„Poslední otázka,“ řekla Mina. „Nemáte ve svém okolí někoho, koho byste, třeba i jen maličko, podezírali, že by chtěl vám nebo Ossianovi ublížit? Anebo někoho, kdo by měl důvod ho unést?“

Fredrik se nad otázkou zamyslel, ale pak prudce zavrtěl hlavou.

„Kdyby nás něco napadlo, i úplná maličkost, cokoli, co by vás mohlo zajímat, už bychom vám to řekli. Ale my jsme... jsme úplně běžní. Já pracuji jako umělecký ředitel v reklamní agentuře, Josefin je redaktorka v nakladatelství. Měli jsme... normální dětství, máme normální rodiny, přátele... Máme... normální život... Nebo jsme aspoň měli.“

Mina na něm viděla, že už se dlouho neudrží. Podívala se na Pedera a oba vstali.

„Chápeme vás,“ přikývla. „Peder má tříletá trojčata a já mám...“

Včas se zarazila a nadechla se. To bylo jen tak tak. Cítila na sobě Pederův zkoumavý pohled, ale nepodívala se na něj.

„Uděláme všechno pro to, abychom Ossiana našli,“ dokončila větu.

Josefin zůstala sedět na pohovce, ale vzhledla k Mině.

„Nepořizujte si bílou pohovku,“ řekla.

Mina přikývla. Když vycházeli ze dveří, záměrně odvrátila zrak od dětských bot v předsíni.

SOTVA SE JULIA přiblížila ke dveřím bytu, ucítila v prsou napětí. Podmíněné reflexy nejsou žádná legrace. Zhluboka se nadechla a vzala za kliku. Z bytu se ozýval Harryho pláč.

„Haló?“

Nasadila veselý a odlehčený tón. Odpověď nepřišla. Zavolala ještě jednou, ale ani tentokrát se odpovědi nedočkala. Kromě hlasitého křiku velmi nespokojeného miminka.

Cestou do ložnice prošla kolem kuchyně. Vypadalo to tam jako po výbuchu. Prázdné skleničky od příkrmů, špinavé talíře, slupky od banánů, zmuchlané papírové utěrky a spousta nedopitých hrnků kávy. Zajímavé. Když byla s Harrym ona a doma to vypadalo takhle, Torkel to po příchodu z práce pokaždé jízlivě okomentoval. Nikdy si neodpustil otázku, co vlastně celé dny doma dělá.

Julia opatrně otevřela dveře do ložnice.

Harry ležel v postýlce a tvářičku měl rudou vzteky. Řval, co mu síly stačily, a že jich neměl málo. Torkel spal vedle na manželské posteli. Ležel oblečený na dece a hlasitě chrápal.

Julia se podívala na hodinky. Sakra. Vlastně neměla čas jet domů, ale nutně se potřebovala převléct na tiskovou konferenci. Oblečení, které měla na sobě, bylo úplně propocené. A také chtěla dát Harrymu pusku na ty jeho baculaté tvářičky. Torkel ji celý den bombardoval esemeskami, až se mu nakonec podařilo vzbudit v ní výčitky svědomí, přestože věděla, že by si je dělat neměla.

Zvedla Harryho z postýlky. Jakmile ho vzala do náruče, utišil se a Julia hned poznala, proč tak křičel. Byl zjevně pokakaný. Odnesla ho k přebalovacímu pultu v koupelně. Když ho přebalila, začal si pobrukovat a natahoval se po barevných figurkách na kolotoči nad pultem. Postavičky ze seriálu Babblarna byly u miminek nesmírně oblíbené, působily na ně jako droga.

„Tak pojď, broučku. Můžeš být se mnou, než se převleču, ale pak musíme vzbudit tátu, máma musí zase do práce. Víš, tam někde venku je jiný chlapeček, který se určitě bojí a je smutný. A netrpělivě čeká, až ho maminka najde.“

Harry si pobrukoval a místo odpovědi se ji pokusil zatahat za vlasy. Jeho baculaté ručičky měly neuvěřitelnou schopnost s překvapivou silou chytit pár vlasů hned u uší, kde to nejvíc bolelo, a pak zatáhnout.

„Au, au, au, neubližuj mamince, miláčku,“ zkřivila obličej bolestí a opatrně vysvobodila vlasy ze sevření Harryho pěstiček.

Uložila ho do dětského lehátka a začala se převlékat. Nej dřív rychlá náhrada sprchy – deodorant bez předchozí koupele – a pak čistá košile a čisté kalhoty. Teď byla připravená pracovat tak dlouho, jak bude potřeba.

Po převlečení zvedla Harryho do náruče, zabořila mu obličej do faldičků na krku a vdechovala miminkovskou vůni. Harry se hlasitě smál a mával ručkama ve vzduchu. Julia cítila, jak se vnitřně celá uvolnila a roztála.

Zatím se jí dařilo tyhle dvě věci oddělovat. Zmizení dítěte a vlastní rodičovství. Snažila se Ossiana a Harryho držet od sebe, ale teď se jí v hlavě prolínaly obrazy obou.

Ossian.

Harry.

Ossian.

Harry.

Jeden trochu větší, jeden malý. Něčí dítě. Jejich dítě. Její dítě. Ztracené dítě. Dítě tady, v její náruči.

Právě kvůli Harrymu si musí pospíšet zpátky do práce. Den ještě neskončil. Julia se zhluboka nadechla. Pak vešla

do ložnice. Položila Harryho vedle Torkela a opatrně s manželem zatřásla. Ten sebou trhl a rozespale se rozhlédl.

„Co? Co je? Co?“

„To jsem já. Jen jsem se přišla převléct. Musím zase jít. Harryho jsem přebalila, ale asi začíná mít hlad.“

Torkel se vymrštil z postele a vytřeštil na ni oči.

„Musíš jít? Zase? Ale co já? Vždyť jsem s ním byl celý den. Myslel jsem, že aspoň večer budeš doma. Ani ses neobtěžovala odpovědět mi na zprávy. Podívej, Julie, takhle to nepůjde. Volali mi z práce, musím vyřídit tisíc mailů a...“

Julia vypochoďovala z ložnice a proud Torkelových výčitek nechala za sebou. Před očima měla Ossianovu tvář.

A nad ní Harryho.

Vzala si svou tašku a zamířila ke dveřím bytu. Na zádech cítila přívál Torkelových slov.

NOTEBOOK NA VINCENTOVĚ klíně byl téměř plně nabitý. Dal si pozor, aby ho nabil, nechtěl riskovat, že mu něco uteče jen kvůli tomu, že bude baterie najednou prázdná. Hodiny na obrazovce ukazovaly, kolik minut a vteřin zbývá do 17:00 a začátku živého přenosu tiskové konference na domovské stránce policie. V tiskové zprávě stálo jen Juliino jméno, protože schůzku povede. Vincent si ani nebyl jistý, jestli Mina v tomhle vyšetřovacím týmu vůbec ještě je. Ale naděje umírá poslední.

Když bude mít štěstí, možná ji uvidí.

Když bude mít štěstí.

Stín v jeho nitru se dal do pohybu. Byl v něm už od dětství, od té doby, co se stalo všechno to kolem jeho mámy. Tehdy se v něm usídlil. Ale Vincent se docela rychle naučil držet ho v šachu, třeba tím, že počítal věci nebo hledal souvislosti a skládal je dohromady do jasných vzorů, které sám

vymyslel. Nicméně nešlo vždycky jen o tohle. Jako třeba teď, když si všiml, jak jeho žena zaútočila PET láhví na vosu na okenním parapetu, zatímco on sám čekal na tiskovou konferenci. A „vosu zabili“ byl rým se stejným počtem slabik i hlásek jako „Mina Dabiri“. Hlavní bylo, že pořád udržoval svoje analytické, logické myšlení v pohotovosti. Pak neměly tyhle temné city tolik prostoru.

Nakonec byl už v přehlížení svého stínu tak dobrý, že téměř přestal myslet na to, že tam někde je. Hodně mu pomohla rodina. Když si musel zapamatovat, že má Astonovi sbalit svačinu, nebo si dělat starosti, že Rebecčini kamarádi jsou falešní, pro nějaké temné duchovní záležitosti už jednoduše nezbývalo místo. Když potom potkal Minu, všechno temné z něj vyprchalo úplně. S ní si připadal normální.

Jenže pak bylo po všem.

Přestali se s Minou vídat.

A stín se vrátil. Mocnější než kdy dřív. Činy jeho sestry temnotu opět probudily k životu a tentokrát už rodina na její potlačení nestačila. Nebál se, že by ho zcela pohltila, přece jen byla jeho součástí až příliš dlouho. Vnímál svůj stín spíš jako takového černého pasažéra. Nebo špatného přítele. A ten se začal ozývat stále hlasitěji.

Myšlenka na to, že by teď mohl Minu na konferenci zahlédnout, temný stín na chvíli zahlnala. Hodiny na monitoru zmizely a místo nich se objevil sál. Uprostřed obrazu stál řečnický pult, ale ještě se k němu nikdo nepostavil. Bylo slyšet směsici hlasů a šramocení lidí, kteří se tam někde pohybovali. Pravděpodobně to byli novináři, sedící v těsné blízkosti kamery. Na pultu se tyčilo celkem pět mikrofonů a čekalo na řečníka, který by se měl už brzy objevit. Vincent si povzdechl. Ani u policie očividně nemají pořádek. Vzal tužku a opřel ji o obrazovku počítače, aby vypadala jako šestý mikrofon.

To bylo o poznání lepší.

Za další minutu se v záběru objevila Julia a postavila se k řečnickému pultu. Obraz rozsvítily blesky fotoaparátů a šramot utichl.

„Děkujeme, že jste přišli,“ začala. „Přejdu rovnou k věci. Včera odpoledne, někdy mezi 15:30 a 16:00 zmizel pětiletý Ossian Walthersson ze školky Backen u stanice metra Zinkensdamm ve stockholmské městské části Södermalm.“

Nikdo jiný z policejního týmu vidět nebyl. Vincent tak moc doufal, že Minu uvidí, až se mu z její nepřítomnosti bolestivě sevřel hrudník. Ale třeba se za chvíli ukáže. Jen klid!

Ossian.

Začíná na O.

V řecké abecedě Omega. Poslední z 24 řeckých písmen, což mu dodává symbolický význam. Podle starých křesťanů značila omega konec všeho. Soudný den. A neexistoval lepší způsob, jak takový konec začít, než unést dítě. Vincent si uvědomil, že se mu vůbec nepodařilo zklidnit dech.

„Podle určitých ukazatelů soudíme, že byl Ossian unesen,“ pokračovala Julia. „Kromě Ossiana proto hledáme i ženu v nižším středním věku, která se na místě činu nacházela i se svým vozem. Bohužel nemáme k dispozici žádný bližší popis kromě toho, že měla odjet sportovním automobilem. Případně s sebou mohla mít i štěňata. Rasa zůstává neznámá.“

Přerušila svou řeč a vytáhla Ossianovu fotografii. Mohla být pořízená ve stockholmském zábavním parku Gröna Lund. Ossian měl sluncem vyšisované vlnité vlasy a šťastně se usmíval do objektivu s obličejem způlky zanořeným do cukrové vaty. Vincent zvedl oči od obrazovky a podíval se směrem k Astonovým dveřím, za nimiž si jeho nejmladší syn právě teď hrál. Zabralo to půl hodiny, než ho přesvědčili, aby si chvíli hrál sám. Aston dával samozřejmě přednost své matce před Vincentem, ale dnes byla hádka obzvlášť divoká. Jenže bez ohledu na to, jak moc se kdy hádali, Vincent svého syna bezpodmínečně miloval. Neuměl si vůbec představit, že by Aston z ničeho nic zmizel. Už z pouhé představy se mu dělalo zle. Neměl ani ponětí, čím si teď musí procházet Ossianovi rodiče.

„Všem jsme vám tento snímek zaslali mailem,“ informovala Julia shromážděné novináře. „Veškeré informace o tom, kde by se teď především Ossian, ale i hledaná žena mohli

nacházet, přijímáme s nejvyšší prioritou. Asi nemusím podotýkat, že jde skutečně o čas.“

Na obrazovce se znovu rozblikaly blesky fotoaparátů.

„Co říkají rodiče?“ zavolal někdo mimo záběr.

„Ossianovi rodiče vás žádají o pomoc,“ odpověděla Julia. „Ale právě teď nejsou ve stavu, kdy by byli schopní setkat se s médii, a prosí o pochopení. Nicméně vám posílají vzkaz.“

Obrazovku teď zaplnila Ossianova fotka společně s textem vzkazu od zoufalých rodičů.

Tohle je Ossian. Rád tancuje a zpívá. Ossian je celý náš svět. Pomozte nám vrátit tu písničku zpátky do našeho života.

Následovalo telefonní číslo a odkazy na sociální sítě.

„Budeme vděční za jakékoli tipy,“ ozvala se znovu Julia. „Policii můžete kontaktovat i přes Facebook a Instagram. A samozřejmě na telefonní lince či e-mailem. Oceníme také, pokud tisk poskytne i své vlastní kontaktní údaje. Někdy je snazší zavolat deníku Express než volat policii.“

„Máte už nějaké teorie?“ zeptal se někdo.

Julia se zadívala směrem, odkud otázka přišla. Její obličej vypadal napjatě. Vincenta napadlo, že by jí mohl nabídnout stručný rychlokurz o ovládání řeči těla. Ve skutečnosti to vůbec nebyl špatný nápad nabídnout policii takové školení. Pak by na něj možná přišla i Mina. Tedy ne že by zrovna Mina potřebovala školit, její řeč těla byla ukázkově jasná. Hlavou mu proletěla vzpomínka na to, jak se Mina pohybovala, a v jeho nitru se něco zachvělo. Musel se snažit, aby vzpomínku potlačil. Vlastně ani nechtěl, ale bál se, aby mu z konference něco neuniklo. Zdálo se, že se teď Julia na obrazovce trochu uvolnila, spustila ramena.

„Upřímně řečeno, nemáme,“ odpověděla na otázku, kterou před chvílí dostala.

Pokles Juliina hlasu naznačoval, že je tisková konference u konce. Tentokrát budou muset novináři udělat větší kus práce sami. Mina se už neobjeví. A to bylo možná také dobře, protože Vincent sám nevěděl, jak by zareagoval, kdyby se z ničeho nic ukázala.

Vstupní dveře se otevřely a do domu vstoupila Maria. S povzdechem ze sebe shodila bundu a přisedla si na pohovku k Vincentovi.

„Teda, nechci, aby sis to nějak špatně vykládal, jsem obrovsky vděčná, že se mi tak věnuje,“ protáhla se. „Ale jsem úplně hotová.“

Když skončil Mariin kurz pro začínající podnikatele, Kevin se nabídl, že jí bude pomáhat soukromě. Vincent měl upřímně trochu problém si představit, jakou další pomoc lze ještě poskytnout. Nebo přijmout. Přece jen šlo o internetový obchod s keramickými anděly a mýdly. Amazonu jeho žena konkurovat nebude. Nenápadně se podíval na hodiny. Byla pryč tři hodiny.

„Vážně potřebuješ všechny tyhle konzultace?“ zeptal se rozmrzele. „Scházíte se prakticky každý večer. Aston se po tobě pořád ptá.“

Okamžitě zalitoval, že to řekl. Chtěl by ji vlastně spíš podpořit, být velkorysý. Maria potřebovala dělat něco, co by bylo jen její. Něco, kde by mohla zazářit a rozvíjet se podle svých vlastních pravidel. A teď to našla. On sám měl v práci tolik pozornosti. Měl své publikum, veřejnost, dav bez tváře, který ho obdivoval a miloval. Maria nic takového neměla. Ostatně, ruku na srdce, ani Vincent jí nedával takovou pozornost, jakou si zaslouhovala. Chtěl by něco říct, ale zůstal zticha. Bez návodu k použití byl bezradný.

VSUNULA KLÍČ DO zámku a odemkla dveře. Mírný odpor při otáčení klíčem jí nečekaně a bez varování připomněl jiný byt. Na okamžik před sebou viděla jinou předsíň, ne tu v bytě v Årstě. Pokusila se nechtěnou myšlenku zaplašit. Celé roky se snažila k téhle vzpomínce nikdy nevracet. A zámek dveří k jejímu bytu byl vždycky trochu tuhý. Tak proč ji to

zrovna dnes zavedlo v myšlenkách do jiného období, jiného života? Snažila se ze sebe ten pocit setřást, ale už se do ní zakousl a najednou to nebylo tak snadné.

Ten druhý byt, ve čtvrti Vasastan, byl menší než tenhle. Ale vešli se tam. Ona a její muž.

A Nathalie.

Nathalie byla maličká a všichni tři spali v jedné posteli. Náhlá vzpomínka ji sevřela natolik, až zalapala po dechu. Ta modrá nejoblíbenější dečka. Nathalie byla k neutišení po každé, když ji bylo potřeba vyprat a ona musela spát s jinou. Nakonec koupili tři úplně identické deky.

Přestaň na to myslet, nepouštěj to k sobě.

Nemyslet na to, co kdysi zahodila. Na všechno, co kdysi nechala svou závislostí zničit a zahubit. Zároveň jí však trvalo několik let tvrdé práce v odvykací skupině, než si dokázala odpustit. Nikdy ji nenapadlo, že ty tablety proti bolesti, které dostala po porodu kvůli operaci, spustí takovou lavinu. Lavinu, která ji doslova pohřbí na tolik let. Malé bílé pilulky, které v dlani vypadaly tak nevinně, ale které jí vzaly všechno, co pro ni kdy něco znamenalo.

Strávila až příliš mnoho času přemýšlením, proč zrovna ona propadla závislosti, který vadný gen způsobil, že to šlo tak rychle. Ale s ohledem na její matku to nebylo zas až takové překvapení. Každá si vybrala jinou drogu, ale propadly jí stejně snadno. A zahodily toho také stejně.

Mina se v předsíni na rohožce zula a všimla si, že se na podlahu vykutálel malý kamínek. Přitom si boty vždycky tak pečlivě čistí hned dole u vstupu. Palcem a ukazováčkem kamínek chytla a rychle ho vyhodila dveřmi ven. Pak zamkla, vešla do koupelny a okamžitě si umyla ruce. Musela se dotknout jak špinavého klíče, tak toho kamene. To chtělo dvojité omytí. Potom se svlékla, hodila spodní prádlo do koše a dala si ledovou sprchu. Byl to dlouhý den. Normálně by se osprchovala horkou vodou, aby ze svého těla dostala všechnu tu špínu, ale kvůli vedru v bytě by se začala potit hned, jakmile by vyšla ze sprchy. A tak se to pokoušela oddálit tím, že se zchladila, jak jen to šlo.